

1ኛ ተሰሎንቄ 3: 1-13

«ስለዚህ ወደ ፊት እንታገሥ ዘንድ ባልተቻለን ጊዜ፥ በአቴና ብቻችንን ልንቀር በጎ ፈቃዳችን ሆነ። ስለ እምነታችሁም እንዲያጸናችሁና እንዲመክራችሁ ወንድማችንን የእግዚአብሔርንም አገልጋይ ከእኛ ጋርም አብሮ በክርስቶስ ወንጌል የሚሠራውን ጢሞቴዎስን ላክነው፤ በዚህ መከራ ግንም እንዳይናወጥ፥ ለዚህ እንደተመረጥን ራሳችሁ ታውቃላችሁና። በእውነት ከእናንተ ጋር ሳለን፥ መከራ እንቀበል ዘንድ እንዳለን አስቀድመን እንነግራችሁ ነበር፤ እንዲሁም ደግሞ ሆነ፥ ይህንም ታውቃላችሁ። ስለዚህ እኔ ደግሞ ወደ ፊት እታገሥ ዘንድ ባልተቻለኝ ጊዜ፡- ፈታኝ ምናልባት ፊትኖአቸዋል ድካማችንም ከንቱ ሆኖአል ብዬ እምነታችሁን ለማወቅ ላክሁ።

«አሁን ግን ጢሞቴዎስ ከእናንተ ዘንድ ወደ እኛ መጥቶ ስለ እምነታችሁና ስለ ፍቅራችሁ የምስራች ብሎ በነገረን ጊዜ፥ እኛም እናያችሁ ዘንድ እንደምንናፍቅ ታዩን ዘንድ እየናፈቃችሁ ሁልጊዜ በመልካም እንደምታስቡን በነገረን ጊዜ፥ ስለዚህ ፥ ወንድሞች ሆይ፥ በእምነታችሁ በኩል በችግራችንና በመከራችን ሁሉ ስለእናንተ ተጽናናን፤ እናንተ በጌታ ጸንታችሁ ብትቆሙ፥ አሁን በሕይወት እንኖራለንና። ፈታችሁን ልናይ በእምነታችሁም የጐደለውን ልንሞላበት ሌሊትና ቀን ከመጠን ይልቅ እየጸለይን፥ በአምላካችን ፊት ከእናንተ የተነሣ ስለምንደስተው ደስታ ሁሉ፥ ለእግዚአብሔር በእናንተ ምክንያት ምን ያህል ምስጋና እናስረክብ ዘንድ እንችላለን?

«አምላካችንና አባታችን ራሱ ጌታችንም ኢየሱስ ክርስቶስ ወደ እናንተ መንገዳችንን ያቅና፤ ጌታችንም ኢየሱስ ክርስቶስ ከቅዱሳኑ ሁሉ ጋር ሲመጣ፥ በአምላካችንና በአባታችን ፊት በቅድስና ነቀፋ የሌለበት አድርጐ ልባችሁን ያጸና ዘንድ፥ እኛ ደግሞ ለእናንተ እንደምንሆን ጌታ እርስ በርሳችሁ ያላችሁን ለሁሉም የሚሆን ፍቅራችሁን ያብዛ ይጨምርም።»

ጸንተህ ቁም!

አንድ ልጅ ለመራመድ ከመቻሉ በፊት፤ ለመቆም መማር አለበት። ብዙውን ጊዜ አባትና እናት ልጁ እንዲቆምና ከዚያም እንዲራመድ ያስተምሩታል። ጳውሎስ የአማኞቹ «መንፈሳዊ ወላጅ» ቢሆንም፤ ከተሰሎንቄ እንዲወጣ ተገዶአል። እንግዲህ፤ እነዚህን አዳዲስ ክርስቲያኖች በሕይወታቸው በሚገጥማቸው መከራ ውስጥ ጸንተው እንዲቆሙ ሊረዳቸው የሚችለው እንዴት ነው?

ጳውሎስ በመጀመሪያዎቹ ሁለት ምዕራፎች ውስጥ፤ ቤተ ክርስቲያን እንዴት እንደ ተወለደችና እንክብካቤ እንደ ተደረገላት አብራርቶአል። አሁን በብስለት ጉዳና ላይ ቀጥሎ ስለሚመጣው ነገር ይናገራል፤ ይህም ቤተ ክርስቲያን እንዴት ጸንታ እንደምትቆም ነው። የዚህ ምዕራፍ ቁልፍ ቃል «መጽናት» የሚል ሲሆን (3:2፤ 13)፤ ዋናው አሳብ በቁጥር 8 ላይ ተገልጾአል፡- «እናንተ በጌታ ጸንታችሁ ብትቆሙ፤ አሁን በሕይወት እንኖራለንና።»

ጳውሎስ እነዚህ አዳዲስ ክርስቲያኖች ጸንተው ይቆሙ ዘንድ፤ የፈጸማቸውን ሦስት አገልግሎቶች ገልጾአል።

ረዳት ላከላቸው (3:1-5)

ጳውሎስና አጋጦቹ ከተሰሎንቄ ሲወጡ፤ ወደ ቤርያ በመሄድ በዚያ ቃሉን በማካፈል አገለገሉ። ይሁንና ረብሻ ፈጣሪዎቹ ከተሰሎንቄ ተከትለዋቸው በመሄድ፤ አሁንም ተቃውሞ አስነሡባቸው። ሲላስና ጢሞቴዎስ በቤርያ ሲቀሩ፤ ጳውሎስ ወደ አቴና ዘለቀ (የሐዋ. 17:10-15 ተመልከት)። ከዚያም ጢሞቴዎስ ከጳውሎስ ጋር በአቴና የተገናኘ ይመስላል (በ1ኛ ተሰ. 3:1-2 «እንታገሥ ዘንድ» የሚለው ከአንድ የሚበዛ ሰው እንዳለ ያሳያል)፤ ይሁንና ጳውሎስ በመከራ የምትፍገመገመውን አዲስ የተመሠረተች ቤተ ክርስቲያን ይረዳ ዘንድ ጢሞቴዎስን ወደ ተሰሎንቄ መልሶ ላከው። በዚህ እንቅስቃሴ ውስጥ በርካታ አስፈላጊ ነገሮች ተካተዋል፡-

1. የጳውሎስ ሸክም (3:1)፡- «ስለዚህ» የሚለው የዚህ ምዕራፍ መክፈቻ፤ ጳውሎስ ለአማኞች ያለውን ፍቅር የገለጸበትን 2:17-20 ያመለክታል። መንፈሳዊ ርዳታ በፈለጉ ጊዜ ችላ ሊላቸው ያልቻለው፤ በዚህ ፍቅር

ምክንያት ነበር። ጳውሎስ ወንጌላዊ ብቻ ሳይሆን፤ መጋቢም ጭምር ነበር። ነፍሳትን ወደ ጌታ ማምጣት፤ እግዚአብሔር ከሰጠው ተልዕኮ አንዱ አካል ብቻ እንደሆነ ያውቅ ነበር። እነዚህ አዳዲስ አማኞች ሊማሩና በእምነትም የጸና መሠረት ሊኖራቸው ይገባ ነበር።

በመሆኑም ጢሞቴዎስ ወደ ተሰሎንቄ ተመልሶ ቅዱሳንን ያጸና ዘንድ በመመረጡ፤ ጳውሎስ በአቴንስ ብቻውን መቅረት ነበረበት። በቁጥር አንድ ላይ «ልንቀር» ተብሎ የተተረጎመው ቃል፤ «ከሚወዱት ሰው በሞት ተለይቶ መቅረትን» ያመለክታል። በ1ኛ ተሰሎንቄ 2:17 ላይ በተሰሎንቄ የነበሩትን ወዳጆቹን «ወላጅ እንደሌለው» ሆኖ እንደ ተሰማው ገልጸዋል፤ ይህም ቃል በግሪኩ «በሞት በመለየት ያለውን ጎዘን» ሊያመለክት ይችላል። ጳውሎስ አደጋ ሲመጣ ተመልክቶ እንደሚፈረጥጥ «ቅጥር የበገኙ እረኛ» አልነበረም (ዮሐ. 10:12-13)። አዳዲስ አማኞችን ትቶ መለየቱ የሞትን ያህል የከበደ ነገር ሆኖበት ነበር።

ይህ ለዛሬዎቹ ክርስቲያን አገልጋዮች ጠቃሚ ትምህርት ነው። ጳውሎስ የተሰሎንቄን አማኞች በጣም ስለወደዳቸው፤ ወደ እነርሱ ለመመለስ ሲል ሕይወቱን በአደገኛ ሁኔታ ላይ ጥሎ ነበር። በፊልጵስዮስ የነበሩትንም አማኞች እጅግ ከመውደዱ የተነሣ ያበረታታቸው ዘንድ፤ ወደ መንግሥተ ሰማይ ከመሄድ ሊቆይ ፈቃደኛ ነበር (ፊልጵ. 1:22-26)። ወላጆች ለሚወዱአቸው ልጆቻቸው እንደሚያደርጉ ሁሉ፤ ራሱንና ሀብቱን ሊሰጣቸው ፈለገ። «እኔ ግን ስለ ነፍሳችሁ በብዙ ደስታ ገንዘቤን እከፍላለሁ፤ ራሴን እንኳ እከፍላለሁ» (2ኛ ቆሮ. 12:15)።

2. የጢሞቴዎስ ባሕርይ (3:2)፡- ሁሉም ክርስቲያን ሌሎችን ክርስቲያኖች በእምነት ለማጽናት የታጠቀ አይደለም። ቢቻል ኖሮ ሁሉም ክርስቲያን ሌሎች ክርስቲያኖች በጌታ እንዲያድጉና በራሳቸው ሁለት እግሮች ጸንተው እንዲቆሙ ለመርዳት የሚያስችል በቂ ብስለት ቢኖረው በተመረጠ ነበር። የሚያሳዝነው ግን፤ አንዳንድ ክርስቲያኖች እንደ እነዚያ በዕብራውያን 5:11-14 እንደተጠቀሱ ሰዎች ይኖራሉ። በመንፈሳዊ እርምጃቸው የኋሊት ተጉዘው፤ የቃሉን መሠረታዊ እውነቶች ዘንግተዋል። ሌሎችን ከማስተማር ይልቅ፤ እነርሱው ራሳቸው ከሌሎች ዳግመኛ ሊማሩ ያስፈልጋቸዋል። በመንፈሳዊ ሕይወታቸው ለሁለተኛ ጊዜ በልጅነት ደረጃ ውስጥ ያልፋሉ።

ስለዚህ እነኝህን ጸንተው እንዲቆሙ ለመርዳት ሊላክ የሚገባው ትክክለኛው ሰው ጢሞቴዎስ ነበር። ምን ጊዜም አብያተ ክርስቲያናት በችግር

ውስጥ በሚያልፉበት ጊዜ ጳውሎስ እንደ ሸምጋይ የሚጠቀምባቸው «ልዩ ወኪሎች» ጢሞቴዎስና ቲቶ ነበሩ። ጳውሎስ በዚያ የነበሩትን ችግሮች እንዲያቀና ጢሞቴዎስን ወደ ቆሮንቶስ ልኮት ነበር (1ኛ ቆሮ. 16:10-11)። እንዲሁም ደግሞ በፊልጵስዩስ የነበሩትን ቅዱሳን ይረዳ ዘንድ ይህንኑ ጢሞቴዎስን ለመላክ ዐቅዶ ነበር (ፊልጵ. 2:19-23)።

አዳዲስ አማኞች በጌታ እንዲያድጉ ሊረዳ የሚችለው ምን ዓይነት ሰው ነው? በቅድሚያ ሰውየው ራሱ ክርስቲያን መሆን አለበት፤ «ወንድማችን ... ጢሞቴዎስ» (3:2)። እኛ እራሳችን ወዳልነበርንበት ስፍራ ሌላውን ሰው ልንመራ አንችልም፤ የሌለንንም ነገር ለሌላው ልናካፍል አይቻለንም። ጳውሎስ ጢሞቴዎስን በክርስቶስ ወዳለው እምነት መርቶት ስለነበር (1ኛ ጢሞ. 1:2)፥ በእርግጥም ወንድም ነበር።

በተጨማሪም ጢሞቴዎስ አገልጋይ (ዲያቆኖስ) ነበር። ይህም አገልጋይነትን የሚያመለክት የግሪክ ቃል ሲሆን፥ ዲያቆን የሚለው የአማርኛ ቃል የተገኘው ከ«ዲያቆኖስ» ነው። ጢሞቴዎስ ለማገልገል ወደ ኋላ አላለም ነበር። ከጳውሎስ ጋር በታማኝነት አገልግሎ ስለነበር (ፊልጵ. 2:22)፥ አብያተ ክርስቲያናትን እንዴት ማገልገል እንደሚቻል ያውቅ ነበር። አዳዲስ ክርስቲያኖችን ማገፅ አስፈላጊ ነገር ነው። እነርሱም በርካታ ችግሮች ያሉባቸው ሲሆን፥ በአመዛኙ በምናስበው ፍጥነት አያድጉም። በመሆኑም፥ እነዚህን ሰዎች ለማስተማር ፍቅርና ትዕግሥት አስፈላጊ ሲሆን፥ ጢሞቴዎስ ደግሞ እነዚህ ብቃቶች ነበሩት።

ጢሞቴዎስ ተባብሮ ለመሥራት የሚመች ሰው በመሆኑ «አብሮአቸው ይሠራ» ነበር። ብቻውን ፊት ፊት እየቀደመ ሌሎች እንዲከተሉት የሚፈልግ ሰው አልነበረም። ሆኖም ከእግዚአብሔር ጋር የሚሠራ ሰው ነበር። በጢሞቴዎስ ውስጥና በጢሞቴዎስ በኩል ሥራውን ከፍጻሜ ለማድረስ የሠራው እግዚአብሔር ነበር (ፊልጵ. 2:13 እና 1ኛ ቆሮ. 3:9 ተመልከት)።

ይሁንና ጢሞቴዎስ ከሌሎችም አማኞች ጋር አብሮ ይሠራ ነበር። ጳውሎስን በመታዘዝ ከአቴና ወደ ተሰሎንቄ ተጉዞአል። ከዚያም የተሰሎንቄን ቤተ ክርስቲያን ዜና ይዞ ቆሮንቶስ ወደነበረው ወደ ጳውሎስ ተመልሶአል። ስለዚህ ጳውሎስ ስለእርሱ፥ ሲናገር «እንደ እርሱ ያለ፥ ስለ ኑሮአችሁ በቅንነት የሚጨነቅ፥ ማንም የለኝም» ማለቱ የሚያስደንቅ አይደለም (ፊልጵ. 2:20)።

3. የቤተ ክርስቲያን ግጭት (3:3-5)፡- ክርስቲያኖች እንደመሆናችን ወደ ሕይወታችን የሚመጡ መከራዎችና ፈተናዎች በአጋጣሚ የሚከሰቱ አይደሉም፤ በእግዚአብሔር ፈቃድ የሚመጡ እንጂ! ስለዚህ «ስለ ስሙ» መከራ ለመቀበል ተዘጋጅተን መጠባበቅ አለብን (ፊልጵ. 1:29)። ለክርስቲያን መከራ የክርስትናው ሕይወት ተለምዶአዊ አካል እንጂ፥ እንግዳ ነገር አይደለም (1ኛ ጴጥ. 4 ከቁጥር 12 ጀምሮ)። ጳውሎስ ከእነርሱ ጋር ሳለ በተደጋጋሚ ይህንኑ እውነት አስገንዝቦአቸዋል። እኛም አዳዲስ አማኞች ለክርስቶስ ለመኖር በሚፈልጉበት ጊዜ መንገዱ ስጋጃ የተነጠፈበት ወላንሳ እንደማይሆንላቸው በመግለጽ ማስጠንቀቅ አለብን። አለዚያ ግን መከራዎች ከተታቸውን ጭነው ሲመጡባቸው ተስፋ ቆርጠው ለሽንፈት ይዳረጋሉ።

በመሠረቱ፥ ከእነዚህ ስደቶች በስተጀርባ የክርስቲያኑ ባላንጣ የሆነው ሰይጣን እንዳለም አንስትም (3:5)። ሰይጣን ፈታኝ ስለሆነ፥ እምነታችንን ለማናጋት ይሻል። በዚህ ምዕራፍ ውስጥ በእምነት ላይ የተደረገውን አጽንኦት ልብ በል (ቁ. 5፥ 6፥ 7፥ 10)። እንደሚያገሣ አንበሳ ሰይጣን አማኞችን ስለሚያውክ፥ «በእምነት ጸንተን» ልንቃወመው ይገባል (1ኛ ጴጥ. 5:8-9)። ሰይጣን ሔዋንን በፈተናት ጊዜ፥ የተንኮል ሥራውን የጀመረው በእግዚአብሔር ላይ የነበራትን እምነት በማዳከም ነበር፤ «በውኑ እግዚአብሔር ... አዝዞአል?» (ዘፍ. 3:1)። ሰይጣን እንደ እባብ ያታልላል (2ኛ ቆሮ. 11:3)፤ እንደ አንበሳ ያገሣል (1ኛ ጴጥ. 5:8)። ክርስቲያኑን ለማጥቃትና በእግዚአብሔር ላይ ያለውን እምነቱን ለማዳከም ማንኛውንም መንገድ ከመጠቀም አይመለስም።

በቁጥር 3 ላይ «መናወጥ» ተብሎ የተተረጎመው ቃል አስገራሚ ነው። ቀጥተኛ ትርጉሙ «[እንደ ውሻ] ጅራትን በማወዘወዝ፥ ወዳጅነትን መግለጽ» ማለት ነው። የአባባሉም ፍሬ አሳብ ሰይጣን በአመዛኙ አማኙን ወደ ጥፋት ለመምራት በሽንገላና በማታለል (በማቆላመጥ) እንደሚጠቀም ለማመልከት ነው። ሰይጣን ሔዋንን ከተከለከለው ዛፍ ፍሬ ወስዶ ከበላች እንደ እግዚአብሔር እንደምትሆን ነገራት፤ እርስዋም በሽንገላው ተታልላ ወደቀች። ሰይጣን አደገኛ ጥቃት የሚያደርሰው በቁልም፤ እንጂ በግልም፤ አይደለም።

የጢሞቴዎስ ተግባር እንግዲህ፥ እነዚህን አማኞች በእምነታቸው ማበረታታት (ማጽናናት) ነበር። በጠላት በምንጠቃበት ጊዜ እግራችን ጸንቶ

እንዲቆም የሚረዳው በእግዚአብሔር ላይ ያለን እምነታችን ነው። በእግዚአብሔር ላይ እምነት ከሌለን፤ ለሽንፈት እንዳረጋለን፤ «ዓለምንም የሚያሸንፈው እምነታችን ነው» (1ኛ ዮሐ. 5:4)።

መልእክት ዳፈላቸው (3:6-8)

ጢሞቴዎስ ከጳውሎስ ጋር በቆሮንቶስ ተገናኝቶ (ዮሐዋ. 18:5)፤ በተሰሎንቄ ነገሮች ሁሉ በመልካም ሁኔታ እየተከናወኑ የመሆናቸውን አስደሳች ዜና አበሰረው። «የምሥራች ብሎ በነገረን ጊዜ» የሚለው ሐረግ፤ «የወንጌሉን የምሥራች መስበክ» ከሚለው ጋር አንድ ዓይነት ነው። ጢሞቴዎስ ያቀረበለት ይህ ዘገባ ለጳውሎስ ወንጌሉን የመስማት ያህል አስደሳች ዜና ነበር።

ጢሞቴዎስ አዳዲሶቹ አማኞች ከመከራው ባሻገር ጸንተው ስለመቆማቸው አስታወቀ። ጠላት ስለ ጳውሎስ ያስወራበትን የሐሰት ዜና ወደ ጐን በመተው፤ አሁንም በከፍተኛ የፍቅር ደረጃ ከጳውሎስ ጋር እንደተሳሰሩ ነበር።

ለዚህም ምላሽ ይሆን ዘንድ ጳውሎስ ይህንን ደብዳቤ መጻፍ ነበረበት። ጳውሎስ የአዲስ ኪዳን አካል ያልሆኑ አንዳንድ መልእክቶችን ጽፎ ነበር (1ኛ ቆሮ. 5:9)፤ ዳሩ ግን ለተሰሎንቄ አማኞች የተጻፉት ሁለቱ መልእክቶች የመንፈስ ቅዱስ ምሪት ያለው የእግዚአብሔር ቃል አካላት ናቸው።

ይህም የእግዚአብሔር ቃል አዳዲስ ክርስቲያኖችን በእምነት ለማጽናት ከሚረዱ እጅግ አስፈላጊ መሣሪያዎች አንዱ እንደሆነ ያመለክታል። «እንግዲያስ፤ ወንድሞች ሆይ፤ ጸንታችሁ ቁሙ፤ በቃላችንም ቢሆን ወይም በመልእክታችን የተማራችሁትን ወግ ያዙ» (2ኛ ተሰ. 2:15)። ኢየሱስ በሰይጣን በተፈተነ ጊዜ፤ ሰይጣንን ለማሸነፍ የተጠቀመው በእግዚአብሔር ቃል ነበር (ማቴ. 4:1-11)። ጳውሎስ የኤፌሶን አማኞች ከሰይጣንና ከአጋንንታዊ ግብረ-አበሮቹ ጋር ሲዋጉ ሳለ፤ «የመንፈስን ሰይፍ» ማለትም «የእግዚአብሔርን ቃል» እንዲይዙ መክሮአቸዋል (ኤፌ. 6:17)።

መጽሐፍ ቅዱስ የእግዚአብሔር እስትንፋስ ያረፈበት በመሆኑ፤ ሊያጸናን ይችላል (2ኛ ጢሞ. 3:16)። መጽሐፍ ቅዱስ ዓይነተኛው የእግዚአብሔር ቃል እንጂ፤ ሃይማኖታዊ አሳቦች ወይም መልካም የሥነ-ምግባር ምክሮች የተጠራቀሙበት መጽሐፍ አይደለም። በመሆኑም፤ «ለትምህርትና ለተግባር፤ ልብንም ለማቅናት፤ በጽድቅም ላለው ምክር

ደግሞ ይጠቅማል።» «ትምህርት ትክክለኛውን ነገር ሲነግረን፥ ተግባሩ ደግሞ ትክክል ያልሆነውን ነገር ያሳውቀናል፤ ልብን ለማቅናት የሚሰነዘረው እርማት ትክክል ለመሆን የሚቻልበትን መንገድ ሲጠቁመን፥ ምክር ደግሞ እንዴት በትክክል መኖር እንደሚቻል ያመለክተናል» የሚለው አባባል ማለፍ ይገባል።

አንደኛ ተሰሎንቄ በመጽሐፍ ቅዱስ መሠረታዊ ትምህርቶች የበለጸገ ነው። በእነዚህ አጫጭር ምዕራፎች ውስጥ የእምነቱ ዐበይት ትምህርቶች በሙሉ ተዳስሰዋል። ስለ እግዚአብሔር አብና ስለ ኢየሱስ ክርስቶስ የሚናገሩ ከአሥር በላይ የሚቆጠሩ ማጣቀሻዎች ሲኖሩ፥ መንፈስ ቅዱስም ቢያንስ አራት ጊዜ ያህል ተጠቅሶአል (1:5-6፤ 4:8፤ 5:19)። በዚህ መልእክት፥ ጳውሎስ ስለ ኃጢአትና ደኅንነት፥ ስለ ቤተ ክርስቲያን መሠረታዊ ትምህርት፥ ስለ አገልግሎት ሥራና በተለይም ስለ መጨረሻው ዘመን ሁኔታዎች ገልጾአል። ጳውሎስ በተሰሎንቄ ብዙ ጊዜ ካለማሳለፉም፥ ለአዲስ አማኞቹ ይህን ያህል በርካታ ቁም ነገር ማስጨበጡ አስደናቂ ነው።

ዶክተር አር. ደብልዩ ዴይል ለ50 ዓመታት ያህል፥ በእንግሊዝ አገር ውስጥ የምትገኘውን የካር ሌይን ማኅበረ-ምእመናን ቤተ ክርስቲያን በመጋቢት አገልግለው ነበር። ምእመናኞቻቸው ያመኑትን ነገር ወይም የሚያምኑበትን ምክንያት ካላወቁ በስተቀር፥ በእምነታቸው ጸንተው እንደማይቆሙ በመረዳት፥ በመሠረታዊ የመጽሐፍ ቅዱስ ትምህርቶች ላይ ተከታታይ ስብከቶችን ማቅረብ ጀምሩ። በዚህም ጊዜ አብሮአቸው የሚያገለግል ሌላ መጋቢ፥ «ምእመናኑ ይህንን ትምህርት በፍጹም መረዳት ስለማይችሉ አይቀበሉትም» በማለት ተናገረ። ዶክተር ዴይልም፥ «መረዳትና መቀበል አለባቸው!» በማለት መለሱ። እንዳሉትም ሆነና፥ ምእመናኑ ትምህርቱን አምነውበት ከመቀበላቸውም ባሻገር ለቤተ ክርስቲያኒቱ ጥንካሬ አጥብቀው የሚያስቡ ሆኑ።

እኔ ክርስቲያን በሆንሁ ጊዜ፥ አብያተ ክርስቲያናት ዛሬ ያለን ዓይነት ለአዲስ አማኞች የሚሰጥ ተከታታይ ትምህርት አልነበራቸውም። እኔ «ለተከታታይ ትምህርት» የተጠቀምሁበት አንድ በግል ጥረቱ የተማረና የመንፈስ ቅዱስ ስጦታ ያለው ተራ ሰው ባቀረበው የዕብራውያን መጽሐፍ ጥናት ነበር። አዲስ አማኝ እንደመሆኔ፥ ከተማርኋቸው ነገሮች ብዙዎቹ ከዓቅሜ በላይ ነበሩ። ይሁንና ከዚህ ትምህርት ያገኘሁት እውነት፥ በቃሉ ላይ ሊመሠርተኝና በእምነትም ሊያጸናኝ ችሏል።

ለመንፈሳዊ ዕድገትና ጽናት ተግባራዊ የመጽሐፍ ቅዱስ እውቀት በእጅጉ አስፈላጊ ነው። የእግዚአብሔር ቃል ለግንባታችን የሚረዳ ምግብ (ማቴ. 4:4)፤ በመንገዳችን የሚመራን ብርሃን [መዝ. (119):105]፤ እንዲሁም ከጠላት ጥቃት የሚታደግ መሣሪያችን ነው (ኤፌ. 6:17)። አስተማማኝ መሠረታችን፡ «እግዚአብሔር እንዲህ ይላል!» የሚለው ነው። እግዚአብሔር አጥቢያ አብያተ ክርስቲያናትን ከመሠረተባቸው ምክንያቶች አንዱ አማኞች በቃሉ እንዲያድጉና ከዚያም ለሌሎችም ያድጉ ዘንድ እንዲረዱ ነው (2ኛ ጢሞ. 2:2፤ ኤፌ. 4:11-16)።

ጳውሎስ በቃሉ የሚያጸናቸውን ሰው ልኮላቸዋል። የሰውየውም ተልዕኮ የተሳካ ነበር። ሆኖም ጳውሎስ ተሰሎንቄዎችን ያገለገለበት ሦስተኛም መንገድ ነበር፡-

ጸለየላቸው (3:9-13)

የእግዚአብሔር ቃልና ጸሎት አብረው ሊሄዱ ይገባል። ነቢዩ ሳሙኤል ለእስራኤል ሕዝብ፡ «ደግሞ መልካሙንና ቅኑን መንገድ አስተምራችኋለሁ እንጂ ስለ እናንተ መጸለይን በመተው እግዚአብሔርን እበድል ዘንድ ይህ ከእኔ ይራቅ» ብሏል (1ኛ ሳሙ. 12:23)። ጴጥሮስም፡ «እኛ [ሐዋርያት] ግን ለጸሎትና ቃሉን ለማገልገል እንተጋለን» ብሏል (የሐዋ. 6:4)። ጳውሎስም ይኸው ተመሳሳይ አጽንኦት ነበረው፤ «አሁንም ለእግዚአብሔርና ያንጸችሁ ዘንድ በቅዱሳንም ሁሉ መካከል ርስትን ይሰጣችሁ ዘንድ ለሚችል ለጸጋው ቃል አደራ ሰጥቻችኋለሁ» (የሐዋ. 20:32)።

ልክ ጳውሎስ ለተሰሎንቄ አማኞች እንደ ጸለየው ሁሉ፤ ኢየሱስም እምነታቸው እንዳይጠፋ ለደቀ መዛሙርቱ ጸልዮአል (ሉቃ. 22:31-32)። ለበርካታ ሳምንታት በኬንያና በዛየር አገልግሎ ነበርና፤ ወደ አገር ቤት በተመለሰሁ ጊዜ፤ ከሁሉም በላይ ለወንጌላውያንና ለብሔራዊ አብያተ ክርስቲያናት ጸሎት እንደሚያስፈልግ ከመቼውም ጊዜ ይልቅ ተገነዘብሁ። እዚህ በአገራችን ለሚገኙ አዳዲስ ክርስቲያኖችም ደግሞ መጸለይ አለብን። የመጽሐፍ ቅዱስን እውነት ማስተማር ብቻ በቂ ስለማይሆን፤ በጸሎትም ልንደግፋቸው ይገባል።

ጳውሎስ ለሦስት ግልጽ ጥያቄዎች ጸልዮአል። በመጀመሪያ፤ እምነታቸው ወደ በሳልነት ደረጃ እንዲደርስ ጸልዮአል (3:10)። ጳውሎስ በመካከላቸው በመገኘት፤ እራሱ የሚያገለግልበትን ሁኔታ ያመቻችለት ዘንድ፤ እግዚአብሔርን ጠይቆታል፤ እግዚአብሔር ግን ይህንን ጸሎት

አልመለሰለትም። ጳውሎስ እነርሱን ዳግም ለማየት፥ ሊያገለግላቸውና እምነታቸውን ወደ ብስለት ደረጃ ለማድረስ ይናፍቅ ነበር። «የጉደለውን ልንሞላበት» ተብሎ የተተረጎመው ሐረግ «ማስተካከል፥ ማስታጠቅ፥ ማስማመር» የሚል አሳብ አለው። ይህ ሐረግ በማርቆስ 1፡19 ላይ መረብን ስለማበጀትም ሳይቀር ጥቅም ላይ ውሏል። እምነታችን ከቶውንም ወደ ፍጹምነት ስለማይደርስ፥ ሁልጊዜም ማስተካከልንና ማሳደግን ይሻል። «ከእምነት ወደ እምነት» እንሻገራለን (ሮሜ 1፡17)።

አብርሃም ለዚህ መመሪያ መልካም ምሳሌ ነው። እግዚአብሔር ወደ ከነዓን ምድር እንዲሄድ ጠርቶት ነበርና እዚያ በደረሰ ጊዜ ረሃብ አጋጠመው። የአብርሃም እምነት ይፈተን ዘንድ፥ እግዚአብሔር ረሃቡ እንዲመጣ ፈቀደ። የሚያሳዝነው ግን አብርሃም በፈተናው ወደቀና ለርዳታ ወደ ግብፅ ወረደ።

እግዚአብሔር በአብርሃም ሕይወት ላይ ያደረሳቸው እያንዳንዳቸው ሁኔታዎች ደረጃ በደረጃ፥ በእግዚአብሔር እንዲታመንና በእምነቱ እንዲያድግ አስችለውታል። እምነት ልክ እንደ ጡንቻ ነው፤ እየተጠቀመበት በሄዱ መጠን እየፈረጠመና እየጠነከረ ይሄዳል። አብርሃም ከሥጋዊ ወንድሙ ልጅ ከሉጥ የተነሣ ችግር ነበረበት። ከባለቤቱ ከሣራና ከቤት ሠራተኛዋ አጋር የተነሣም እንዲሁ ችግሮች ነበሩበት። ከሁሉም የላቀ የእምነት ፈተና የገጠመው ግን እግዚአብሔር የሚወደውን ልጁን ይስሐቅን እንዲሠዋለት በጠየቀው ጊዜ ነበር።

ሊፈተን የማይችል እምነት ሊታመንበት አይችልም። እግዚአብሔር እምነታችንን የሚፈትነው ሊያጠፋው ሳይሆን፥ ዳሩ ግን ሊያሳድገው ነው። አብርሃም በረሃቡ እግዚአብሔርን ለመታመን ባይማር ኖሮ፥ ከቶውንም በሌሎች ችግሮች ውስጥ ሊታመነው ባልቻለም ነበር። ጳውሎስ በተሰሎንቄ በመከራ ውስጥ የሚገኙ ክርስቲያኖች በእምነታቸው ያድጉ ዘንድ ጸለየ፤ እግዚአብሔርም ጸሎቱን አደመጠ። ጳውሎስ በሁለተኛው መልእክቱ፥ «ወንድሞች ሆይ፥ እምነታችሁ እጅግ ስለሚያድግ . . . ሁልጊዜ ስለእናንተ እግዚአብሔርን እንደሚገባ ልናመሰግን ግድ አለብን» በማለት ጽፎአል (2ኛ ተሰ. 1፡3)።

የጳውሎስ ሁለተኛ ጥያቄ ፍቅራቸው እንዲበዛ ነበር (3፡12)። የመከራ ጊዜያት የራስ-ወዳድነት ጊዜያት ሊሆኑ ይችላሉ። በአመዛኙ በስደት ውስጥ የሚገኙ ሰዎች ከፍተኛ ራስ-ወዳድነት ስለሚያጠቃቸው «ስጡኝ» የሚሉ ዓይነቶች ይሆናሉ። ሕይወት ለእኛ የምትቸረን ነገር ሕይወት ከእኛ

በምታገኘው ነገር ላይ ስለሚወሰን፤ የመከራን እቶን ያህል የሰውን ውስጣዊ እውነተኛ ገጽታ የሚያሳይ ምንም ፈተና የለም። በመከራ ጊዜያት አንዳንድ ሰዎች የመለየትን ግድግዳ አበጅተው ራሳቸውን ሲያገሉ፤ ሌሎች ግን ድልድይ በመሥራት ወደ እግዚአብሔርና ወደ ሕዝቡ ይቀርባሉ። ጳውሎስ ለእነኚህ አማኞች የጸለየው ይህንኑ ነበርና እግዚአብሔርም ምላሽ አልነፈገውም፤ «የሁላችሁም የእያንዳንዳችሁ ፍቅር እርስ በርሳችሁ ስለሚበዛ» (2ኛ ተሰ. 1:3)።

በእግዚአብሔር ላይ የሚኖረን አዳጊ ፍቅር ለሌሎችም እያደገ የሚሄድ ፍቅር ማስከተል አለበት። «እርስ በርሳችሁ ልትዋደዱ በእግዚአብሔር ተምራችኋልና» (1ኛ ተሰ. 4:9) እንደተባለው ሁሉ፤ ከእነዚህ ትምህርቶች አንዳንዶቹን በበለጠ ሁኔታ ለመማር የሚቻለው በመከራ ውስጥ በማለፍ ነው።

የሴፍ ከወንድሞቹ ቀናተኛነትና አሳዳጅነት የተነሣ ለ13 ዓመታት ቢገነሳታም፤ ከጥላቻቸው ባሻገር በፍቅር ሊያቅፋቸው ችሏል። የአይሁድ ሕግ አጥባቂዎች ጳውሎስን ከአንዱ ከተማ ወደ ሌላው እያሳደዱ አሣር ቢያሳዩትም፤ ጳውሎስ ሕዝቡን እጅግ ስለወደደ፤ በፈንታቸው ለመሞት ፈቃደኛ ነበር (ሮሜ 9:1-3)።

ለጋብቻ የሚዘጋጁትን ወጣቶች በማማከርበት ጊዜ በአመዛኙ ወንድን፤ «ከተጋባችሁ ከሦስት ሳምንታት በኋላ ባለቤትህ ሽባ ብትሆን፤ ከእርሷ ጋር ለመኖርና ለመንከባከብ የሚያስችል ፍቅር ይኖርሃልን?» ብዬ እጠይቀዋለሁ። እውነተኛ ፍቅር በመከራ ጊዜያት ሥር እየሰደደ ሲሄድ፤ መሠረት የሌለው ፍቅር ግን በመከራ ጊዜ በኖ ይጠፋል።

ይሁንና እውነተኛውን የክርስትና ፍቅር የምናሳየው ለአማኞች ብቻ ሳይሆን፤ «ለሁሉም» ሰው ነው (3:12)። እርስ በርሳችን ከመዋደዳችን በተጨማሪ፤ ከደኅንነት ርቀው የጠፉትንና ጠላቶቻችንንም ሳይቀር እንወዳቸዋለን። ከልብ የመነጨ ፍቅር ለመስፋፋትና ወደ ሰዎች ሁሉ ለመድረስ የሚችል እንጂ፤ በተወሰኑ ቡድኖች መካከል ብቻ የታጠረ መሆን የለበትም።

የጳውሎስ ሦስተኛ ጥያቄ የሕይወት ቅድስና ነበር (3:13)። አሁንም አማኙን ለተቀደሰ ሕይወት የሚያነሣው የኢየሱስ ክርስቶስ ዳግም ምጽአት ነው። የጌታችን መመለስ በክርስትና ሕይወት እንድንጸናም ይረዳናል። ጽናት

ባለበት በዚያ ቅድስና ሊኖር ይችላል፤ ቅድስናም ባለበት በዚያ ዋስትና አለ። በመሆኑም ሁለቱ ጐን ለጐን ይሄዳሉ።

ጳውሎስ ለወዳጆቹ የሚያቀርባቸው ጸሎቶች የግዴላሽነት ወይም ወቅታዊ ክስተቶች ብቻ እንዳልነበሩ ልብ በል። ጸሎቱ «ሌሊትና ቀን» «በሚገባ» የሚከናወን ነበር። ይህ «በሚገባ» የሚለው ቃል በኤፌሶን 3:20 ላይ «እጅግ አብልጦ» ተብሎ ከተተረጎመው ጋር አንድ ዓይነት ነው። እውነተኛ ጸሎት ከባድ ሥራ ነው። ኤጳፍራ ለሰዎች እንዴት መጸለይ እንደሚቻል ከጳውሎስ ሳይማር አይቀርም፤ «በእግዚአብሔር ፊቃድ ሁሉ ተረድታችሁና ፍጹማን ሆናችሁ እንድትቆሙ፤ ሁልጊዜ ስለእናንተ በጸሎቱ ይጋደላል» (ቈላ. 4:12)።

በዚህ ጸሎት ውስጥ የሥላሴን ትስስር እንመለከታለን። ጳውሎስ በቁጥር 11 ላይ አብንና ወልድን ጠቅሶአል። በ1ኛ ተሰሎንቄ 3:12-13 ላይ «ጌታችን» የሚለው ቃል በግልጽ ኢየሱስ ክርስቶስን ስለሚያመለክት፤ በመጨረሻ ላይ «ጌታ» የሚለው መንፈስ ቅዱስን የሚገልጽ ሊሆን ይችላል። ይህም ከሆነ፤ በአዲስ ኪዳን ውስጥ ለመንፈስ ቅዱስ ሲቀርብ ያየሁት ጸሎት ይኸው ብቻ ነው። የተለመደው የመጽሐፍ ቅዱስ የጸሎት አቀራረብ፤ ለአብ፤ በወልድ በኩል፤ በመንፈስ ቅዱስ አማካኝነት ነው። መንፈስ ቅዱስ አማኝን ስለሚቀድስና ይህም ጸሎት ለተቀደሰ አኗኗር ተገቢ በመሆኑ፤ አቀራረቡ ትክክል ነው።

ጳውሎስ ምዕራፍ ሁለትን የደመደመው ክርስቶስ በሚመለስበት ጊዜ ቅዱሳን የሚኖራቸውን ስፍራ በማመልከት ሲሆን፤ ይህንንም ምዕራፍ የፈጸመው በተመሳሳይ መንገድ ነው። በእርሱ በኩል ወደ አዲስ ሕይወት የመጡት ሰዎች፤ ክርስቶስ በሚመለስበት ጊዜ በቅድስናና ያለነው በእግዚአብሔር ፊት ይቆሙ ዘንድ ይጸልያል። ጌታ በሚመለስበት ጊዜ አማኞች ሁሉ ክርስቶስን ለመምሰል ስለሚለወጡ (1ኛ ዮሐ. 3:2)፤ የጳውሎስ ልመና በሰማይ ስለሚኖረው የግል ሁኔታችን አይደለም። ሕይወታችን በዚሁ በምድር ላይ እያለ በክርስቶስ የፍርድ ወንበር ፊት የተቀደሰ እንዲሆን መጥቀሱ ነበር። ኃጢአታችንም በዚሁ በምድራዊው ሕይወታችን ይቅር የተባለልን ስለሆነ፤ ዳግመኛ በመንግሥተ ሰማይ ለፈተና አይጋለጥም (ሮሜ 8:1፤ ዕብ. 10:14-18)። ይሁንና ጸባይን ከባሕርይ ለመለየት ስለማይቻል፤ ሥራዎቻችን ለፍርድ ይቀርባሉ።

የጳውሎስ ጸሎት ለጥቂቶች ብቻ ሳይሆን፤ ለአማኞች ሁሉ እንዴት መጸለይ እንደሚቻል ያስተምረናል። እምነታቸው ወደ በሳልነት ደረጃ

እንዲደርስ፥ ፍቅራቸው እንዲጎለብት፥ ብሎም ባሕርያቸውና ጸባያቸው በእግዚአብሔር ፊት የተቀደሰና ነውር የሌለው እንዲሆን መጸለይ አለብን። «በእርሱም ይህን ተስፋ የሚያደርግ ሁሉ እርሱ ንጹሕ እንደሆነ ራሱን ያነጻል» (1ኛ ዮሐ. 3፡3)።

ይህን ምዕራፍ ስንከልስ ሳለ፥ ለአዳዲስ ክርስቲያኖች እንክብካቤ ማድረግ ምን ያህል አስፈላጊ እንደሆነ እንመለከታለን። አንድን ሰው በክርስቶስ ወዳለው እምነት መምራቱ ብቻ አይበቃም። በክርስትና ሕይወቱም ልንመራውና እንዲጸናም ልንረዳው ይገባል። ካልጸና በቀር፥ የስደት ነፋሳት መንፈስ ሲጀምሩ ለመውደቅ ይንገዳገዳል፤ ለውድቀት ይዳረጋል፤ ጸንቶ ካልቆመም፥ ከቶውንም እንዴት መራመድ እንደሚቻል ሊማር አይችልም።

ስለዚህ እንዴት ልንረዳው እንችላለን? ልናበረታታውና እያደገም ሳለ ከጌኑ ልንቆምለት እንችላለን። የእግዚአብሔርን ቃል ልናካፍለውና ልንጸልይለት እንችላለን። ጳውሎስስ ያደረገው ይህንኑ አይደል? ጥረቱም ደግሞ ለፍሬ በቅቷል።

1ኛ ተስሎንቄ 4: 1-12

«እንግዲህ በቀረውስ፥ ወንድሞች ሆይ፥ ልትመላለሱ እግዚአብሔርንም ደስ ልታሰኙ እንዴት እንደሚገባችሁ ከእኛ ዘንድ እንደተቀበላችሁ፥ እናንተ ደግሞ እንደምትመላለሱ፥ ከፊት ይልቅ ትበዙ ዘንድ በጌታ በኢየሱስ እንለምናችኋለን እንመክራችሁማለን። በጌታ በኢየሱስ የትኛውን ትእዛዝ እንደሰጠናችሁ ታውቃላችሁና። ይህ የእግዚአብሔር ፈቃድ እርሱም መቀደሳችሁ ነውና፤ ከዝሙት እንድትርቁ፥ እግዚአብሔርን እንደማያውቁ አሕዛብ በፍትወት ምኞት አይደለም እንጂ፥ ከእናንተ እያንዳንዱ የራሱን ዕቃ በቅድስናና በክብር ያገኝ ዘንድ እንዲያውቅ አስቀድመን ደግሞ እንዳልናችሁና እንደ መሰከርንላችሁ፥ ጌታ ስለዚህ ነገር ሁሉ የሚበቀል ነውና ማንም በዚህ ነገር አይተላለፍ ወንድሙንም አያታልል። ለርኩስት ሳይሆን እግዚአብሔር በቅድስና ጠርቶናልና። እንግዲህ የሚጥል ሰውን የጣለ አይደለም፥ መንፈስ ቅዱስን በእናንተ እንዲኖር የሰጠውን እግዚአብሔርን ነው እንጂ።

«እናንተ ራሳችሁ እርስ በርሳችሁ ልትዋደዱ በእግዚአብሔር ተምራችኋልና ስለ ወንድማማች መዋደድ ማንም ይጽፍላችሁ ዘንድ አያስፈልጋችሁም፤ እንዲሁ በመቄዶንያ ሁሉ ላሉት ወንድሞች ሁሉ ታደርጋላችሁና። ነገር ግን፥ ወንድሞች ሆይ፥ ከፊት ይልቅ ልትበዙ፥ በጸጥታም ትኖሩ ዘንድ ልትቀኑ፥ የራሳችሁንም ጉዳይ ልትጠነቀቁ፥ እንዳዘዝናችሁም፥ በውጭ ባሉት ዘንድ በአገባብ እንድትመላለሱ፥ አንዳችም እንዳያስፈልጋችሁ በእጃችሁ ልትሠሩ እንለምናችኋለን።»

አባትህን እንዴት ደስ ታስኝዋለህ?

በአሁኑ ጊዜ፡ ከሶምሶማ ሩጫ ልምምድ ጉን ለጉን የሽርሽር ጉዞ ማድረግ በየጉዳዮቹ ላይ የሚዘወተር ተወዳጅ ስፖርታዊ እንቅስቃሴ እየሆነ መጥቷል። በሺካጎ ከተማ ውስጥ ሳልፍ፡ ብዙውን ጊዜ ግለሰቦችና ጠቅላላው ቤተሰብ በመናፈሻዎች ወይም በዛፎች መሀል እየተንሸራሸረ ሲደሰት እመለከታለሁ። አንዳንድ ጊዜ በዋና ዋና ጉዳዮች ላይ በማሽከረከርበት ወቅት፡ ራቅ ወዳሉ የቀጠሮ ቦታዎች በእግራቸው ለሚጓዙ «የሽርሽር ጉዞ ጓደኛዎች» እጆቹን በማወዛወዝ ሰላምታ እሰጣለሁ።

የክርስትና ሕይወት ከጉዞ (ከመመላለስ) ጋር ሊወዳደር ይችላል። እንዲያውም፡ ይህ ከጳውሎስ ተወዳጅ የማብራርያ ምሳሌዎች አንዱ ነው፡ - «በተጠራችሁበት መጠራታችሁ እንደሚገባ ትመላለሱ ዘንድ እለምናችኋለሁ» (ኤፌ. 4:1)፤ «አሕዛብ ደግሞ በአእምሮአቸው ከንቱነት እንደሚመላለሱ ከእንግዲህ ወዲህ እንዳትመላለሱ እላለሁ» (ኤፌ. 4:17)፤ «በፍቅር ትመላለሱ» (ኤፌ. 5:2)፤ «እንደ ብርሃን ልጆች ትመላለሱ» (ኤፌ. 5:8)።

የክርስትና ሕይወት የሚጀምረው በእምነት እርምጃ ሲሆን፡ ያ እርምጃ በእምነት ወደ መመላለስ ይመራል፤ «በእምነት እንጂ በማየት አንመላለስምና» (2ኛ ቆሮ. 5:7)። መመላለስ እድገትን ስለሚያመለክት፡ በክርስትና ሕይወታችን ማደግ አለብን (ዕብ. 6:1፤ ፊልጵ. 3:13-16)። በተጨማሪም ጉዞ ጥንካሬን ስለሚጠይቅ፡ እግዚአብሔር «እንደ ዕድሜህ እንዲሁ ኃይልህ ይሆናል» በማለት የተስፋ ቃል ሰጥቶአል (ዘዳግ. 33:25)።

ዳሩ ግን ጠላት ወጥመድን ስለሚዘረጋና ሊያጠምደንም ስለሚፈልግ፡ «በብርሃን ስለመመላለሳችን» እርግጠኞች ልንሆን ይገባል (1ኛ ዮሐ. 1:5-7)። በመሠረቱ፡ የሕይወትን ጉዞ ስናጠናቅቅ፡ ጌታ ወዳለበት ስፍራ እንሻገራለን። «ሄኖክም አካሄዱን ከእግዚአብሔር ጋር ስላደረገ አልተገኘም፡ እግዚአብሔር ወስዶታልና» (ዘፍ. 5:24)።

ጳውሎስ ክርስቲያኑ ሊመላለስበት የሚገባ ሦስት ገጽታ ያለው ጉዞ (መመላለስ) አስፍሯል፡ -

በቅድስና ተመላለሱ (4: 1-8)

በሮም ግዛት ውስጥ ሥነ-ምግባራዊው ሁኔታ ጤነኛ አልነበረም። ምግባረ-ብልሹነት ተለምዶአዊ የአኗኗር ስልት ሲሆን፤ በባሪያዎች ጉልበት መገልገሉ የተለመደ ነበረና፤ ሕዝቡ በምቸት ተንደላቅቀው ለመኖር አመቺ ሆኖላቸው ነበር። የተቀደሰ አኗኗርን የሚሰብከው ክርስቲያናዊ መልእክት ለባህሉ እንግዳ ከመሆኑም፤ ለእነዚህ አዳዲስ ክርስቲያኖች በዙሪያቸው የሚስተዋለውን ፈተና መቋቋም የዋዛ አልነበረም። ጳውሎስ ለምን ከወሲብ ምቹቶች ርቀው የተቀደሰ ሕይወት መኖር እንዳለባቸው አራት ምክንያቶችን ይሰጣል፡-

1. እግዚአብሔርን ለማስደሰት (4:1)፡- ሁሉም ሰው ሌላውን ሰው ለማስደሰት በሚያስችል መልኩ ሕይወቱን ይመራል። ብዙዎች ግን የሚያስደስቱት ራሳቸውን ሆኖ ይገኛል። በመሆኑም እንዲህ ዓይነቶቹ ሰዎች ለሌሎች ሰዎች ግድ የላቸውም። ዊልያም ሐዝልት፤ «የአንድ ጉዞ ሕይወት ነፃነት ሆኖ፤ ይኸውም ለማሰብ፤ ስሜትን ለመግለጽ፤ ሰው እንዳሻው ለመሆን የሚችልበት ፍጹም ነፃነት ነው» በማለት ጽፎአል። ያ ምክር ምናልባት በመዝናናት ላይ ለሚገኝ ሰው ሊሠራ ይችል ይሆናል፤ በዕለት-ተዕለት የሕይወት ጉዳዮች ውስጥ ግን ከቶውንም ስፍራ ሊኖረው አይችልም። ክርስቲያኖች ራሳቸውን ብቻ እያስደሰቱ የሕይወትን ጉዞ ሊቀጥሉ አይችሉም (ሮሜ 15:10)።

ሌሎችን በማስደሰቱም ጉዳይ ላይ ልንጠነቀቅ ይገባል። ሌሎችን እያስደሰቱ እግዚአብሔርንም ማስከበር ይቻላል፤ ዳሩ ግን እግዚአብሔርን አለማስከበርም ሊከተል ይቻላል። «አሁንም ሰውን ደስ ባሰኝ የክርስቶስ ባሪያ ባልሆንሁም» (ገላ. 1:10)። ጳውሎስ በተሰሎንቄ ሲያገለግል ሳለ ዝንባሌው ይኸው ነበር። «ልባችንን የሚመረምር እግዚአብሔርን እንጂ ሰውን ደስ እንደምናሰኝ አይደለም» (1ኛ ተሰ. 2:4)።

እግዚአብሔርን ማስደሰት የክርስትና ሕይወት ዐቢይ ዓላማ ሊሆን ይገባል። ልጆች አባታቸውን በሚያስከብር መልኩ መኖር አለባቸው። መንፈስ ቅዱስ «ስለ በጎ ፈቃዱ መፈለግንም ማድረግንም» በእኛ ውስጥ ይሠራል (ፊልጵ. 2:13)። ሄኖክ ከእግዚአብሔር ጋር ስለተመላለሰ፤ እግዚአብሔር ወደ መንግሥተ ሰማይ ሳይጠራው በፊት፤ «እግዚአብሔርን ደስ እንዳሰኝ ተመስክሮለታል» (ዕብ. 11:5)። ኢየሱስ፤ «እኔ ደስ የሚያሰኘውን ዘወትር አደርጋለሁና» ብሏል (ዮሐ. 8:29)።

እግዚአብሔርን ማስደሰት፤ የእግዚአብሔርን ፈቃድ ከማድረግ የላቀ ትርጉም አለው። እግዚአብሔርን መታዘዝና ዳሩ ግን አለማስደሰት ይቻላል። ለዚህ የናስ ጥሩ ምሳሌ ይሆናል። እግዚአብሔርን ቢታዘዝና የታዘዘውን ቢፈጽምም፤ ልቡን ግን በትእዛዙ ላይ አላሳረፈም ነበር። በዚህም ጊዜ እግዚአብሔር ቃሉን ባርኮታል፤ ዳሩ ግን ባሪያውን ሊባርክ አይችልም ነበር። በመሆኑም፤ የናስ እግዚአብሔርን ጨምሮ ከሰው ሁሉ ጋር በመቀያየም ከነነዌ ከተማ ደጃፍ ላይ ተቀመጠ። መታዘዛችን «የእግዚአብሔርን ፈቃድ እንደሚያደርጉ እንደ ክርስቶስ ባሪያዎች እንጂ ለሰው ደስ እንደምታሰኙ ለታይታ የምትገዙ አትሁኑ» የሚለውን ምክር ያገናዘበ ሊሆን ይገባል (ኤፌ. 6:6)።

እግዚአብሔርን የሚያስደስተው ምን እንደሆነ እንዴት እናውቃለን? ምድራዊ አባታችንን የሚያስደስተው ነገር እንዴት እንደሆነ በምን እናውቃለን? እርሱን በመስማትና ከእርሱ ጋር በመኖር ነው። ቃሉን ስናነብና በአምልኮና በአገልግሎት ከእርሱ ጋር ኅብረት ስናደርግ፤ የእግዚአብሔርን ልብ እያወቅን እንሄዳለን፤ ይህም ወደ እግዚአብሔር ፈቃድ ይመራናል።

2. እግዚአብሔርን ለመታዘዝ (4:2-3)፡- ጳውሎስ በተሰሉንቄ ሲያገለግል ሳለ፤ የግል ንጽሕናን በተመለከተ ለአማኞች የእግዚአብሔርን ትእዛዛት ሰጥቷል። «ትእዛዝ» የሚለው ወታደራዊ ቃል ሲሆን፤ ከበላይ አካላት የሚመጡትን መመሪያዎች ያመለክታል። እኛ በእግዚአብሔር የጦር ሠራዊት ውስጥ የምንገኝ አገልጋዮች ስለሆንን፤ ትእዛዛትን መቀበል አለብን። «የሚዘምተው ሁሉ ለጦር ያስከተተውን ደስ ያሰኝ ዘንድ ትዳር በሚገኝበት ንግድ ራሱን አያጠላልፍም» (2ኛ ጢሞ. 2:4)።

በቁጥር 3 ላይ፤ ጳውሎስ ለእነዚህ አዳዲስ አማኞች ወሲባዊ ምኞትና ዝቅጠት እግዚአብሔርን እንደማያስከብር አስታውሶአቸዋል። እግዚአብሔር ወሲብን ስለፈጠረ፤ አጠቃቀሙንም የማዘዝ ሥልጣን አለው። ከጅማሬው፤ ጋብቻን በአንድ ወንድና በአንዲት ሴት መካከል የሚፈጸም የተቀደሰ ጥምረት አድርጎ መሥርቷል። እግዚአብሔር ወሲብን የፈጠረው ዘርን ለመቀጠልና ለተጋቢዎቹ ምቹት በማሰብ ነበር። «መጋባት በሁሉ ዘንድ ክቡር፤ መኝታውም ንጹሕ ይሁን» (ዕብ. 13:4)። ወሲብን በተመለከተ የቀረቡት የእግዚአብሔር ትእዛዛት የሕዝቡን ደስታ ለመገጠቅ የታለሙ ሳይሆኑ፤ ደስታቸው እንዳይጠፋቸው ለመጠበቅ የተሰጡ ናቸው። «አታመንዝር» የሚለው ትእዛዝ ጋብቻን እስር ቤት ሳይሆን ይልቁንም ጤነኛና ውብ የሚያደርገው የአትክልት አጥር ነው።

ይህን በተመለከተ የእግዚአብሔር ፈቃድ ምን ይሆን ስንል ለማወቅ መሻት የለብንም፤ ስለምን በግልጽ ነግሮናልና። ትእዛዙ «ከዝሙት ሽሹ» የሚል ሲሆን፤ የትኛውም ዓይነት ዘመን አመጣሽ ሥነ-መለኮት ወይም ፍልስፍና ይህንን የመለወጥ ብቃት አይኖረውም። በመጽሐፍ ቅዱስ ውስጥ ከዳር እስከ ዳር እግዚአብሔር የወሲብ ኃጢአትን በተመለከተ ጥብቅ ማስጠንቀቂያዎችን ይሰጣል፤ እነዚህንም ማስጠንቀቂያዎች ልብ ማለት ያሻል። የእግዚአብሔር ዓላማ ቅዱሳን እንሆን ዘንድ ነው። ይኸውም በአእምሮአችንና በልባችን ተቀድሰን በተለየ አኗኗር እንመላለስ ዘንድ ነው።

3. እግዚአብሔርን ለማስከበር (4:4-5)፡- ይህ የእግዚአብሔር ትእዛዝ አዎንታዊ ገጽታ ነው። ክርስቲያኖች ካልዳኑ ሰዎች እንዲለዩ ተነግሮአቸዋል። አሕዛብ (ያልዳኑ ሰዎች) እግዚአብሔርን ስለማያውቁ፤ ፈሪሃ-እግዚአብሔር የሌለበትን ሕይወት ይመራሉ። ይሁንና እኛ እግዚአብሔርን ስለምናውቅ፤ በዚህ ዓለም ውስጥ እርሱን እንድናስከብር ታዘናል። «ይህ የእግዚአብሔር ፈቃድ እርሱም መቀደሳችሁ ነውና ከዝሙት እንድትርቁ» (1ኛ ተሰ. 4:3)።

በቁጥር 4 ላይ «የራሱን ዕቃ ያገኝ ዘንድ» የሚለው ምናልባት «ሰውነቱን እንዲቆጣጠር» ለማለት ይሆን ይሆናል፤ ሰውነታችን የእግዚአብሔር ዕቃ ነውና (2ኛ ቆሮ. 4:7፤ 2ኛ ጢሞ. 2:20-21 ተመልከት)። እንዲሁም ሚስት «ደካማ ፍጥረት [ዕቃ]» ስለተባለች (1ኛ ጴጥ. 3:7)፤ «ከራሱ ሚስት ጋር ለመኖር እንዲማር» የሚል ትርጉም ሊኖረው ይችላል። ጳውሎስ የጻፈው ለተጋቡት ብቻ ሳይሆን፤ ለሁሉም ክርስቲያኖች ነውና በበኩሌ ሁለተኛውን አተረጓጎም እመርጣለሁ። የወሲብን ኃጢአት የሚፈጽም ክርስቲያን በሥጋው ላይ ኃጢአት ከመፈጸሙም በላይ (1ኛ ቆሮ. 6:19-20)፤ ለእግዚአብሔርም ከአማኙ የሕይወት ምስክርነት ሊቀበል የሚገባውን ክብር የሚነፍገው ይሆናል።

ይህም በቤተ ክርስቲያን ውስጥ ለሚገኙ መንፈሳዊ መሪዎች እግዚአብሔር እንዲህ ዓይነት መመሪያ የሰጠበትን ምክንያት ያስረዳናል (1ኛ ጢሞ. 3)። መንፈሳዊ መሪዎች በቤታቸው ውስጥ ለማስተዳደር እስካልቻሉ፤ እንዴትስ ቤተ ክርስቲያንን ሊመሯት ይችላሉ? እግዚአብሔርን በአካላችን (በሥጋችን) ውስጥ ለማስከበር ከቻልን፤ አካሉ በሆነችው ቤተ ክርስቲያን ውስጥም ልናስከብረው እንችላለን።

4. ከእግዚአብሔር ፍርድ ለማምለጥ (4:6-8)፡- እግዚአብሔር ለሰብአዊ ክብር የሚያገቡበት አምላክ አይደለም፤ ልጆቹ ኃጢአት በሚፈጽሙበት ጊዜ ይቀጣቸዋል (ቄላ. 3:23-25)። አንዲት ምእመን የቤተ ክርስቲያን መጋቢ በክርስቲያኖች ሕይወት ውስጥ የሚፈጸመውን ኃጢአት በመቃወም ስለ ሰበከ ትተቸው ጀመር። ይህችው ሴት «በአማኝ ሕይወት ውስጥ የሚፈጸም ኃጢአት ባልዳኑ ሰዎች ሕይወት ውስጥ ከሚፈጸመው የተለየ ነው» ስትል ተሟገተች። መጋቢውም፡ «አዎን፤ የአማኝ የከፋ ነው» በማለት መለሰላት።

ክርስቲያን ኩነዜ እንደሌለበት የታወቀ ቢሆንም (ዮሐ. 5:24፤ ሮሜ 8:1)፤ የሥጋን ሥራ በሚዘራበት ጊዜ ከሚከተለው የኃዘን አዝመራም ነፃ እንዳልሆነ ትክክል ነው (ገላ. 6:7-8)። ንጉሥ ዳዊት ዝሙት በፈጸመ ጊዜ ኃጢአቱን ለመሸሸግ ቢሞክርም፤ ዳሩ ግን እግዚአብሔር በከፋ ሁኔታ ቀጥቶታል (በእነዚህ ወራት ውስጥ ያጣውን ሰላም ለማጤን፤ መዝሙር [32]ንና መዝሙር [51]ን አንብብ)። ዳዊት ኃጢአቱን በተናዘዘ ጊዜ እግዚአብሔር ይቅር ቢለውም፤ ዳሩ ግን እግዚአብሔር የኃጢአቱን ውጤቶች ለመለወጥ አልቻለም። ዳዊት የዘራውን አጭዶአል፤ ይህም መፈፍ ኃዘንን አስከትሎበታል።

ይሁንና አንድ ክርስቲያን «እኔ ከእግዚአብሔር ምርጦች አንዱ ነኝ» በማለት ሊሟገት ይችላል። «እኔ የእርሱ ነኝና ከቶውንም ወደ ውጭ ሊጥለኝ አይችልም» ሊልም ይችላል። መረዳት ያለብን ምርጫ በቅድስና እንድናድግ የሚያበረታታን እንጂ፤ የኃጢአት ማመካኛ እንዳልሆነ ነው። «ለርኩስት ሳይሆን እግዚአብሔር ለጽድቅ ጠርቶናልና» (4:7)። «የጠራችሁ ቅዱስ እንደሆነ እናንተ ደግሞ በኑሮአችሁ ሁሉ ቅዱሳን ሁኑ» (1ኛ ጴጥ. 1:15)። የምርጫ ዕድል በተጨማሪም የመታዘዝን ኃላፊነቶች ያካትታል (ዘዳግ. 7:6፤ 11)።

የቅድስና ሕይወት (ከጠራን) ከእግዚአብሔር አብ፤ (ከሞተልን) ከእግዚአብሔር ወልድና (በውስጣችን ከሚኖረው) ከመንፈስ ቅዱስ ጋር ትክክለኛ ግንኙነት ማድረግን ያጠቃልላል። ሰውነታችንን የእግዚአብሔር ቤተ መቅደስ የሚያደርገው የመንፈስ ቅዱስ በውስጣችን መኖር ነው። በተጨማሪም፤ በሥጋ ምኞት ላይ ድልን የምንቀዳጀው በመንፈስ በመመላለስ ነው (ገላ. 5 ከቁጥር 16 ጀምሮ)። የእግዚአብሔርን ትእዛዛት ማናናቅ ማለት የእግዚአብሔር ፍርድ በእኛ ላይ እንዲደርስ ማድረግና የእግዚአብሔርን መንፈስ ማሳዘን ማለት ነው።

የእግዚአብሔር መንፈስ ከወሲብ ዝቅጠት የጠራ ንጹሕ ሕይወት እንድንኖር የሚረዳን እንዴት ነው? በመጀመሪያ ደረጃ፥ በውስጣችን የተቀደሱ መሻቶችን ስለሚፈጥር፥ ለተበከለው የሥጋ ግሳንግስ ሳይሆን (ሮሜ 13: 12-14)፥ ለእግዚአብሔር ንጹሕ ቃል ጥማት ይኖረናል (1ኛ ጴጥ. 2: 1-3)። በተጨማሪም፥ ቃሉን በማስተማር በፈተና ጊዜ የእግዚአብሔርን የተስፋ ቃሎች እንድናስታውስ ይረዳናል (ዮሐ. 14: 26፤ ኤፌ. 6: 17)። ራሳችንን ለመንፈስ ቅዱስ አሳልፈን በምንሰጥበት ጊዜ፥ በዓለምና በሥጋ ምሞቶች ሳንጠመድ በቅድስና እንድንመላለስ ኃይልን ያለብሰናል። በመሆኑም የመንፈስ ፍሬ የሥጋን ሥራዎች ድል ይነግል (ገላ. 5: 16-26)።

የወሲብ ንጽሕና ጉዳይ በወቅቱ በቤተ ክርስቲያን ውስጥ ዐቢይ ችግር ስለነበር፥ ጳውሎስ ከፍተኛ ትኩረት በመስጠት በስፋት ጽፎበታል። ዛሬም ቢሆን የወሲብ ንጽሕና ጉዳይ በቤተ ክርስቲያን ውስጥ ዐቢይ ችግር ነው። ለበርካታ ሰዎች፥ የጋብቻ ቃል ኪዳኖች እንደ ቅዱስ ነገር ካለመቆጠራቸውም በላይ፥ ፍች (በአማኞች መካከል ሳይቀር) ከእግዚአብሔር ቃል ውጪ መፈጸሙን እንመለከታለን። ወንዶች-ከወንዶችና ሴቶች-ከሴቶች ጋር የወሲብ ግንኙነት እየፈጸሙ፥ ዳሩ ግን ክርስቲያኖች ነን የሚሉባቸው አካባቢዎችም አሉ። በብዙ ስፍራዎች በሚገኙ ሃይማኖታዊ ድርጅቶች ውስጥ ከጋብቻ በፊት የሚደረግ የወሲብ ግንኙነትና «ለወሲባዊ ክንዋኔ የሚገፋፉ ክርስቲያኖች ሥነ-ጽሑፎች (ፖርኖግራፊ)» ተቀባይነት የተሰጣቸው ናቸው። ይሁንና እግዚአብሔር «በቅድስና ተመላለሱ» ብሎናል።

በመተባበር ተመላለሱ (4: 9-10)

ከቅድስና ወደ ፍቅር የሚደረገው ሽግግር አስቸጋሪ አይደለም። ጳውሎስ ይህንኑ ሽግግር በ1ኛ ተሰሎንቄ 3: 11-13 ባቀረበው ጸሎቱ ውስጥ አሳይቷል። የእግዚአብሔር ፍቅር ቅዱስ ፍቅር እንደሆነ ሁሉ፥ እኛም ለእግዚአብሔርና ለሌሎች የምናሳየው ፍቅር ለተቀደሰ አኗኗር ሊያነቃቃን ይገባል። ይበልጥ እግዚአብሔርን እየመሰልን ስንኖር፥ ይበልጥ እርስ በርሳችን እየተዋደድን እንሄዳለን። አንድ ክርስቲያን በትክክል ወንድሙን የሚወድ ከሆነ፥ በእርሱ ላይ በደል ሊፈጽም አይችልም (1ኛ ተሰ. 4: 6)።

በግሪክ ቋንቋ ለፍቅር የተሰጡ አራት መሠረታዊ ቃላት አሉ። «ኤሮስ» የሚለው ሥጋዊ ፍቅርን የሚገልጽ ሲሆን፥ የወሲብ መሳሳብን

የሚያመለክተው የእንግሊዝኛ ቃል «ኤሮቲክ» ከዚህ ቃል የመነጨ ነው። የኤሮስ ፍቅር ኃጢአት መሆን የለበትም፤ ይሁንና በጳውሎስ ዘመን የነበረው ዝንባሌ ስሜታዊነት ነበር። ሌላው «ስቶር-ጌይ» የሚለው የቤተሰብን ፍቅር ያመለክታል፤ ወላጆች ለልጆቻቸው የሚኖራቸው ፍቅር ማለት ነው። ይህ ቃል በአዲስ ኪዳን ውስጥ የለም። ምንም እንኳን ከዚህ ጋር ተያያዢነት ያለው ቃል በሮሜ 10: 12 ላይ «በወንድማማች መዋደድ» ተብሎ ቢተረጉምም፤ ይህም ቃል ቢሆን በአዲስ ኪዳናችን ውስጥ አልተጠቀሰም።

ፍቅርን ለመግለጽ አዘውትረው ያገለገሉት ግን «ፊልያ» እና «አጋፔ» ናቸው። የፊልያ ፍቅር በንደኝነት ወይም በጋብቻ ውስጥ የሚታይ ጥልቅ የመውደድ ዓይነት ነው። የአጋፔ ፍቅር ግን እግዚአብሔር ለእኛ የሚያሳየው ፍቅር ነው። ይህም በስሜት ላይ ብቻ የተመሠረተ ሳይሆን፤ በፈቃዳችን የሚገለጽ ነው። የአጋፔ ፍቅር ከስሜት ወይም ከግል ምርጫ ባሻገር፤ እግዚአብሔር ሰዎችን በሚቀርብበት መልኩ የሚገለጽ ነው።

«ፊላደልፊያስ» የሚለው የግሪክ ቃል «የወንድማማች መዋደድ» ተብሎ ተተርጉሞአል። ክርስቲያኖች የአንድ ቤተሰብ አባላት ስለሆኑና አንድ አባት ስላላቸው፤ እርስ በርሳቸው ሊዋደዱ ይገባል። እንዲያውም፤ «እርስ በርሳችን ልንዋደድ ከእግዚአብሔር ተምረናል።» እግዚአብሔር አብ ስለ እኛ በመስቀል ላይ እንዲሞት ክርስቶስን በሰጠ ጊዜ፤ እርስ በርሳችን እንድንዋደድ አስተምሮናል። «እርሱ አስቀድሞ ወዶናልና እኛ እንወደዋለን» (1ኛ ዮሐ. 4: 19)። እግዚአብሔር ወልድ፤ «እርስ በርሳችሁ ትዋደዱ ዘንድ አዲስ ትእዛዝ እሰጣችኋለሁ» ባለ ጊዜ (ዮሐ. 13: 34)፤ እርስ በርሳችን እንድንዋደድ አስተምሮናል። እንዲሁም መንፈስ ቅዱስ ክርስቶስን በተቀበልን ጊዜ የእግዚአብሔርን ፍቅር ከልባችን ላይ በማፍሰሱ (ሮሜ 5: 5)፤ እርስ በርሳችን እንድንዋደድ አስተምሮናል።

እንስሳት በሕይወት ለመቆየትና በጤንነት ለመሰንበት የሚያስፈልጋቸውን ነገር በተለምዶ እንደሚያደርጉ ልብ ብለህ ታውቅ ይሆን? ዓሦች በትምህርት ቤት ግቢ ውስጥም እንኳ በሚገኙ የውኃ ገንዳዎች ለመዋኘት ቢችሉም፤ እንዴት ለመዋኘት እንደሚችሉ በክፍል ውስጥ ገብተው አይማሩም፤ ወፎችም ለመብረር ይችሉ ዘንድ በተፈጥሮአቸው ከንፎቻቸውን ዘርግተው ያርገባቸዋል። በመሆኑም ተግባርን የሚወስነው ተፈጥሮ ነው ማለት ነው። ዓሣ የዓሣ ባሕርይ ስላለው ይዋኛል፤ ወፍም የወፍ ባሕርይ ስላለው ይበራል። ክርስቲያንም የእግዚአብሔር ባሕርይ በውስጡ

ሰላላ (2ኛ ጴጥ. 1:4)፥ ለሌሎች የሚያስተላልፈው ፍቅር አለው፤ «እግዚአብሔር ፍቅር ነውና» (1ኛ ዮሐ. 4:8)።

እምነት፥ ተስፋና ፍቅር የመጀመሪያዎቹ የተሰሎንቄ ክርስቲያኖች ልዩ መለያ ባሕርያት ነበሩ (1ኛ ተሰ. 1:3)። ጢሞቴዎስ የፍቅራቸውን መልካም የምሥራች ስለተናገረ (1ኛ ጢሞ. 3:6)፥ ጳውሎስ የሌላቸውን ባሕርይ እንዲያገኙ እየመከራቸው አልነበረም። ይልቁንም ቀደም ብሎ ይደሰቱበት የነበረው ነገር በተጨማሪ እንዲኖራቸው እያበረታታቸው ነበር። መቼም ቢሆን ከመጠን ያለፈ ክርስቲያኖዊ ፍቅር ሊኖርህ አይችልም። ጳውሎስ እግዚአብሔር ፍቅራቸውን እንዲያበዛና እንዲጨምር ጸልዮ ነበርና (1ኛ ተሰ. 3:12)፥ እግዚአብሔርም ያንን ጸሎት መልሶለታል (2ኛ ተሰ. 1:3 ተመልከት)።

እግዚአብሔር ፍቅራችን በይበልጥ እንዲጨምር የሚያደርገው እንዴት ነው? ክርስቲያኖዊ ፍቅር እንድንለማመድ ወደሚያስገድዱን ሁኔታዎች ውስጥ በማስገባት ነው። ፍቅር የክርስቶስ አካል «የደም ዝውውር» ነው፤ ለምሳሌ ያህል የሰውነታችንን ጡንቻ ከተጠቀምንበት ደም በሰውነታችን ውስጥ እንደ ልብ ሊዘዋወር ይችላል፤ ነገር ግን የሰውነታችንን ጡንቻ ካልተጠቀምንበት ደም እንደ ልብ መዘዋወር ስለማይችል ብርታታችን እየከዳን ይሄዳል። እንዲዚሁ ሁሉ እኛ አማኞች እርስ በርሳችን የምንጋራቸው ችግሮች በፍቅራችን የምናድግባቸው አጋጣሚዎች ናቸው። ይህም እርስ በርሳቸው እጅግ የከበዱ ችግሮች የነበሩባቸው ክርስቲያኖች በመጨረሻ ላይ ጥልቅ ፍቅር የሚያዳብሩበትን ምክንያት ያስረዳል፤ ዓለም እጅግ እስክትደነቅ ድረስ መዋደዳቸውን ያሳያሉ።

በታማኝነት ተመላለሱ (4:11-12)

በቁጥር 12 ላይ «በአገባብ» የሚለው ቃል በመጽሐፍ ቅዱስ ውስጥ፥ «ታማኝነት» ተብሎ የተተረጎመ ሲሆን፥ «ተስማሚ» የሚል ፍች ይሰጣል። ይኸው ቃል በ1ኛ ቆሮንቶስ 14:40 ላይም ተጠቅሶ እናገኘዋለን፤ «ሁሉ በአገባብና በሥርዓት ይሁን።» አጽንኦቱ ከክርስቲያን ኅብረት ውጭ ለሚገኙ ሰዎች በሚሰጠው የአማኞች ምስክርነት ላይ ነው። «በውጭ ባሉት» የሚለው የማያምኑትን ወገኖች ለመጥቀስ የሚያገልግል የተለመደ አገላለጽ ነው።

ክርስቲያኖች እርስ በርስ መዋደድ ብቻ ሳይሆን፥ ለማያምኑ የዓለም ሰዎችም መልካም ምስክሮች የመሆን ግዴታ አለባቸው። የጳውሎስ ትልቁ

ሸክም የተሰሉንቁ አማኞች ራሳቸውን እንዲችሉና በማያምኑ ሰዎች ላይ ጥገኛ ሆኖ ከመኖር እንዲታቀቡ ነበር። «በጸጥታም ትኖሩ ዘንድ ልትቀኑ» (ቁ. 11) የሚለው አሳብና ምናልባት ለዓለማዊ ነገሮች የሚኖረን ዝንባሌና ጉጉት ሊጋጩ ስለሚችሉ፤ ጸጥታ የሰፈነበት ሕይወት ላይኖረን ይችላል። ይሁንና በዚህ ስፍራ አጽንኦት የተሰጠው ሰው በክርስቶስ አማካኝነት ሊያገኘው በሚችለው ውስጣዊ ሰላም፤ በልብና በአእምሮ ጸጥታ ላይ ነው። ጳውሎስ ቅዱሳን ለዕለታዊ እንጀራቸው ወዲያና ወዲህ እየሮጡ ችግር ፈጣሪዎች እንዲሆኑ አልፈለገም ነበር።

ግሪኮቹ ብዙ ጊዜ የጉልበት ሥራን ስለሚንቁ፤ አብዛኛው ሥራ የሚሠራው በባሪያዎች ነበር። በመሠረቱ ጳውሎስ ድንኳን ሠሪ ሲሆን፤ በተሰሉንቁ ጠንክሮ የመሥራትን አርአያነት ለማሳየት ይጥር ነበር (1ኛ ተሰ. 2፡6 እና 2ኛ ተሰ. 3 ከቁጥር 6 ጀምሮ ተመልከት)። የሚያሳዝነው ግን በቤተ ክርስቲያን ውስጥ አንዳንድ አዳዲስ አማኞች የክርቶስን ምጽአት የሚስተምረውን እውነት በተሳሳተ አቅጣጫ ስለወሰዱ፤ ምጽአቱን ለመጠባበቅ በማሰብ ሥራቸውን አቁመው ነበር። ይህም ማለት በሌሎች ክርስቲያኖች ከመደገፋቸውም፤ ይብስ ብሎ ደግሞ ከመካከላቸው አንዳንዶቹ ለቤተሰቦቻቸው የሚበቃ ንብረት አልነበራቸውም ማለት ነው። እንዲሁም ደግሞ እነዚህ አጥባቂዎች ዕዳቸውን የማይከፍሉና ከዚህም የተነሣ ደኅንነትን ባላገኙ ነጋዴዎች ዘንድ ምስክርነታቸውን አጥተው ነበር ማለት ነው።

በዚህ ሁኔታ የማያስፈልጉንን ነገሮች ለመሸመት የምንከፍለው የገንዘብ እጥረት ማጋጠሙ ብቻ ሳይሆን፤ መልካሙን ክርስቲያናዊ ምስክርነታችንን ማጣት ምንኛ ቀላል ነው! «እንግዲያስ በዓመፃ ገንዘብ ካልታመናችሁ፤ እውነተኛውን ገንዘብ ማን አደራ ይሰጣችኋል?» (ሉቃስ 16፡11)። የአብያተ ክርስቲያናት መሪዎችና አባላቸው ያላቸው ዶክትሪን ትክክለኛ እንደሆነ አድርገው ቢከራከሩም፤ ያለባቸውን ዕዳ ባይከፍሉ ከዚህ በፊት የተከራከሩለት ዶክትሪኖቻቸው ትክክል ያለመሆኑን ያሳያል።

ጳውሎስ «የራሳችሁን ጉዳይ ልትጠነቀቁ፤ ... በእጃችሁ ልትሠሩ» በማለት አዞላቸዋል (ቁ. 11)። ሥራ-ፊት ሰዎች በሌሎች ጉዳዮች ውስጥ ዘለው ጣልቃ በመግባትና ራሳቸውንና ሌሎችን በችግር ውስጥ በመክተት ጊዜያቸውን ያሳልፋሉ። «ሥራ ከቶ ሳይሠሩ፤ በሰው ነገር እየገቡ፤ ያለ ሥርዓት ከእናንተ ዘንድ ስለሚሄዱ ስለ አንዳንዶች ሰምተናልና» (2ኛ ተሰ. 3፡11)። «ከእናንተ ማንም ... በሌሎች ጉዳይ እንደሚገባ ሆኖ መከራን አይቀበል» (1ኛ ጴጥ. 4፡15)።

በሰማያዊ አባታቸው ሥራ ላይ የተሰማሩ አማኞች በሌሎች ጉዳይ ጣልቃ የሚገቡበት ጊዜውም፤ ፍላጎቱም የላቸውም (ሉቃስ 2:49)። የሚያሳዝነው ግን በመጽሐፍ ቅዱስ ጥናት ሳቢያ በግል መኖሪያ ቤት የሚሰበሰቡበት ጊዜ እንኳ («ክልብህ እንድትጸልይ በሚል ሰበብ») ለሐሜት ኃጢአት አመቺ የሚሆንበትና እውነተኛውን ክርስቲያናዊ አገልግሎት ሊተካ የሚችልበት አጋጣሚ መኖሩ ነው።

አማኞች እንደመሆናችን፤ «በውጭ ካሉት» ጋር በምናደርገው ግንኙነት ጥንቁቆች ልንሆን ይገባል። ነገር ሳያዛምቱ መልካም ግንኙነት ለማድረግና ፈራጅና ኩሩ ሳይሆኑ ልዩ ሆኖ ለመኖር፤ መንፈሳዊ ጸጋንና ጥበብን ይጠይቃል። «በውጭ ባሉት ዘንድ በጥበብ ተመላለሱ» (ቈላ. 4:5)። ይህንን መንፈሳዊ ጥበብ ካጣን፤ ከምናለማው ይልቅ የምናጠፋው ሚዛን ይደፋል።

ክርስቲያኖች ለቤተሰባቸው ከሚበቃው በታች ለምን መሥራት እንደሌለባቸው የሚያስረዱን በርካታ ጥሩ ጥሩ ምክንያቶች አሉ (1ኛ ጢሞ. 5:8)። ደገንነትን ያላገኙ ሰዎች ዕዳቸውን ለመክፈል መሥራት ካለባቸው፤ ክርስቲያኖች ለምን ይህንን ሐቅ ያቃሉታል? በተጨማሪም ችግር ላለባቸው ሰዎች ለመርዳት እንድንችል እንሠራለን (ኤፌ. 4:28)፤ ደግሞም «ሊሠራ የማይወድ አይብላ» (2ኛ ተሰ. 3:10) ተብሏል። ሥራ እርግጥን ሳይሆን፤ በረከት ነው። እግዚአብሔር ለአዳም የሚያከናውነውን ሥራ በገንት ሰጥቶታል። በመሆኑም ርግማኑ ጣሩና ላቡ እንጂ፤ ሥራው በራሱ አይደለም (ዘፍ. 2:15 እና 3 ከቁጥር 17 ጀምሮ)።

ይህን ክፍል በምንክልስበት ጊዜ፤ የክርስትና ጉዞ በእርግጥ ምን ያህል ተግባራዊ እንደሆነ እንመለከታለን። ታዛዥ ክርስቲያን ከወሲብ ኃጢአት በመራቅ የተቀደሰ ሕይወት ይመራል። እንደዚሁም የወንድማማችን መዋደድ በመለማመድ ከሌሎች ጋር በመግባባት ይኖራል። በተጨማሪም፤ በራሱ እጅ በመሥራት በሌሎች ጉዳይ ጣልቃ ባለመግባት አግባብ ያለው ሕይወት ይኖረዋል። ሆኖም ደገንነትን ያላገኙ ሰዎች በዚህ ዓይነት ሕይወት ውስጥ ክርስቶስ ከብሮ ሲመለከቱ፤ አንድም በቅንዓት ተቃውሞ ያሰማሉ። አለበለዚያም ለራሳቸው የዚህን ዓይነት ሕይወት ለማግኘት ይነሣሉ። ይሁን እንጂ፤ በዚህም ሆነ በዚያ እግዚአብሔር ከበረ ማለት ነው።

1ኛ ተሰሎንቄ 4: 13-18

«ነገር ግን፥ ወንድሞች ሆይ፥ ተስፋ እንደሌላቸው እንደ ሌሎች ደግሞ እንዳታዝኑ፥ አንቀላፍተው ስላሉቱ ታውቁ ዘንድ እንወዳለን። ኢየሱስ እንደ ሞተና እንደ ተነሣ ካመንን፥ እንዲሁም በኢየሱስ ያንቀላፉቱን እግዚአብሔር ከእርሱ ጋር ያመጣቸዋልና። በጌታ ቃል የምንላችሁ ይህ ነውና እኛ ሕያዋን ሆነን ጌታ እስኪመጣ ድረስ የምንቀር ያንቀላፉቱን አንቀድምም። ጌታ ራሱ በትእዛዝ በመላእክት አለቃ ድምፅ በእግዚአብሔርም መለኮት ከሰማይ ይወርዳልና፥ በክርስቶስም የሞቱ አስቀድመው ይነሣሉ ከዚያም በኋላ እኛ ሕያዋን ሆነን የምንቀረው፥ ጌታን በአየር ለመቀበል ከእነርሱ ጋር በደመና እንነጠቃለን እንዲሁም ሁልጊዜ ከጌታ ጋር እንሆናለን። ስለዚህ እርስ በርሳችሁ በዚህ ቃል ተጽናኑ።»

የምጽአቱ መጽናኛ

በጳውሎስ ዘመን ለነበረው አረማዊ ዓለም ከሞት በኋላ ስላለው ሕይወት የሚተማመንበት ምንም ዓይነት ተስፋ አልነበረውም። በአንድ በመቃብር ሐውልት ላይ የተቀረጸው የሚከተለው ጽሑፍ ይህንን ሐቅ ያረጋግጣልናል፡-

ከዚህ በፊት አልነበርሁም

በአንድ ወቅት በሕይወት ብኖርም

አሁን ግን የለሁም

ለወደፊቱ ግድ የለኝም

እንደ ሶቅራጥስ ያሉ አንዳንድ ፈላስፋዎች ከሞት በኋላ ደስታ እንዳለ ለማረጋገጥ ቢጣጣሩም፤ አረማዊው ዓለም ያንን የዋስትና ቃል አድርጎ አልተቀበለውም።

በተሰሎንቄ የሚገኙ አማኞች ስለሞቱት ወዳጆቻቸው ተጨንቀው ነበር። ጌታ ቢመጣስ? በቅርቡ በሞት የተለዩአቸው ወዳጆቻቸው በሕይወት ከነበሩት ጋር አብሮ የመገኘት ዕድል አይገጥማቸውም ይሆን? ጌታ ሲመጣ በሕይወት የሚቆዩ ሰዎች ከሞቱት የተሻለ ጠቀሜታ ያገኙ ይሆን? በዚህ አንቀጽ፤ ጳውሎስ ጥያቄዎቻቸውን መልሶአል። ማበረታቻውንና ማጽናኛውንም በአምስት መሠረታዊ ሐቆች ላይ አሳርፎአል።

መገለጥ፡- የእግዚአብሔር እውነት አለን (4፡13÷15)

ሟች የሆነው ሰው መቃብርን ፈንቅሎ፤ ከባሻገሩ ዋስትናና ሰላምን እንዴት ወደ ልቡ ሊያስገባ ይችላል? ከብሉይ ኪዳን ዘመን እስከ ዛሬ ድረስ፤ የሰው ልጅ የሞትንና ከሞት በኋላ ያለውን ሕይወት እንቅጭልሽ ለመፍታት ሲፍጨረጨር ኖሯል። ፈላስፋዎች ከሕያውነት ጥያቄ ጋር ትግል ገጥመዋል። የመናፍስት ዓለም አስተማሪዎች አስቀድመው ከሞቱት ጋር ለመነጋገር ሞክረዋል።

በዘመናዊውም ዓለም፤ ሳይንቲስቶች «ሞቼ ተነሣሁ» የሚሉትን ሰዎች ገጠመኞች ለማጣራት ጥረት አድርገዋል። እንዲሁም ከሞት በኋላ ስለሚኖረው ሕይወት ፍንጭ እናገኝ ይሆናል በሚል አስማታዊ ክስተቶችንም አጥንተዋል።

ጳውሎስ፡ «በጌታ ቃል የምንላችሁ ይህ ነውና» በማለት ችግሩን አቃሏል (4: 15)። እኛ ክርስቲያኖች ከእግዚአብሔር የተሰጠ መገለጥ በቃሉ ውስጥ ስላለን፤ ስለ ሕይወት ወይም ከሞት በኋላ ስላለው ሕይወት መደነቅ የለብንም። ታዲያ በመለኮታዊ መገለጥ ምትክ ለምን ሰብአዊ የሆኑ መላ-ምቶችን እንተካለን?

ስለ ሞትና ከሞት በኋላ ስላለው ሕይወት የሚያስረዳው መገለጥ ሁሉ በአንድ ጊዜ እንዳልተሰጠ መረዳቱ አስፈላጊ ነው። በርካታ ኑፋቂዎች የሐሰት ትምህርታቸውን «እውነተኛነት ለማረጋገጥ» ከመዝሙረ ዳዊትና ከመክብብ ውስጥ ጥቅሶችን በመረጃነት ያቀርባሉ። እነዚህ ጥቅሶች መቃብር የሕይወት ፍጻሜ እንደሆነ፤ ወይም ነፍስ እስከ ዕለተ-ትንሣኤ «እንደምታንቀላፋ» የሚያስተምሩ ይመስላሉ። እግዚአብሔር እውነቱን የገለጠው ቀስ በቀስ፤ ደረጃ በደረጃ እያደገ እንደመጣና «ሞትን በሻረውና በወንጌል ሕይወትንና ሕያውነትን ወደ ብርሃን ባወጣው» በክርስቶስ መምጣት የመጨረሻው ደረጃ ላይ እንደደረሰ ልብ ልንል ያሻል (2ኛ ጢሞ. 1: 10)። ሞትን በተመለከተ ስለ ተፈጸመው መገለጥ ወደ ክርስቶስና አዲስ ኪዳን እንመለከታለን።

እግዚአብሔር ትንሣኤንና የክርስቶስን መመለስ በተመለከተ ለጳውሎስ ልዩ መገለጥ ሰጥቶታል (1ኛ ቆሮ. 15: 51-54 ተመልከት)። ጳውሎስ ያስተማረው ኢየሱስ ካስተማረው ጋር ይስማማል (ዮሐ. 5: 24-29 እና 11: 21-27)። እንዲሁም የእግዚአብሔር መገለጥ የክርስቶስን ትንሣኤ በሚያስተምረው ታሪካዊ ሐቅ ላይ የተመሠረተ ነው። አዳኞችን ሞትን ድል ስላደረገ፤ ሞትን ወይም ወደ ፊት የሚያጋጥመንን ነገር አንፈራም (1ኛ ቆሮ. 15: 12 ጀምሮ)። የእግዚአብሔር ቃል ሥልጣን የሚያሻንን ዋስትናና መጽናናት ይሰጠናል።

መመለስ፡ - ክርስቶስ ዳግም ይመጣል (4: 14-15)

በተሰሉንቄ መልእክቶች ውስጥ በክርስቶስ መመለስ ላይ ያለውን አጽንኦት ተመልክተናል። ጳውሎስ የክርስቶስን መመለስ ከደንገነት (1: 9-10)፤ ከአገልግሎት (2: 19-20)፤ እና ከጽናት (3: 11-13) ጋር ያዛመደዋል። በዚህ አንቀጽ ውስጥ ከኃዘን ጋር ያዛመደው ሲሆን፤ የክርስቶስን መምጣት የሚያሳየው ትምህርት እንዴት የተሰበረውን ልብ ሊጠግን እንደሚችል አስተምሮአል።

ጳውሎስ የሞቱትን አማኞች «ያንቀላፉት» በማለት ጠርቶአል። ኢየሱስም ይህንኑ አገላለጽ ተጠቅሞበታል (ዮሐ. 11: 11-13)። ጳውሎስ ኢየሱስ እንደ ሞተ በጥንቃቄ ገልጾአል፤ ለኢየሱስ ሞት «አንቀላፉ» የሚለው ቃል አላገለገለም። እርሱ ስለ እኛ ሞቷልና ሞትን መፍራት የለብንም።

ቢሆንም ጳውሎስ ነፍስ በሞት ጊዜ ያንቀላፋል አላለም። ይልቁኑ የአማኙ ነፍስ ከጌታ ጋር ለመሆን ወደዚያ እንደሚሄድ በግልጽ ተናግሮአል። «በኢየሱስ ያንቀላፉቱን እግዚአብሔር ከእርሱ ጋር ያመጣቸውልና» (ቁ. 14)። ከእርሱ ጋር እስካልሆኑ ድረስ በሚመለስበት ጊዜ ሊያመጣቸው አይችልም። የሚያንቀላፋውም ሰውነት እንጂ፤ ነፍስ አይደለም። መጽሐፍ ቅዱስ ሞትን፤ «ከነፍስ የተለየ ሥጋ የሞተ እንደሆነ ...» በማለት ይፈታዋል (ያዕ. 2: 26)። በምንሞትበት ጊዜ፤ መንፈስ ሰውነትን ለቆ ስለሚሄድ፤ ሰውነት አገልግሎቱን ትቶ ማንቀላፋት ይጀምራል። ሰውየው በኢየሱስ ክርስቶስ ካመነ ነፍሱና መንፈሱ ወደጌታ ይሄዳሉ። «ከሥጋ ተለይተን ... በጌታ ዘንድ ማደር ደስ ይለናል» (2ኛ ቆሮ. 5: 8)።

«በጌታ የሞቱትን» ይዞ እንደሚመለስ ስለምናውቅ፤ የጌታችን የመመለስ እውነታ ወዳጆቻችን በሞት ለተለዩብን ሰዎች መጽናኛችን ነው። አንድ ጊዜ ለአንድ ወዳጆችን፤ «ባለቤትህን እንዳጣህ ሰምቼአለሁ። በጣም አዝናለሁ» አልሁት። እርሱም፤ «የለም፤ አላጣኋትም። አንድ ነገር ያለበትን ሰፍራ እስካወቅህ ድረስ አጥቻለሁ ለማለት አትችልም፤ እኔም ያለችበትን አውቃለሁ!» አለኝ። በእግዚአብሔር ቃል መሠረት፤ ወደ ፊት የሚሆነውንም እናውቃለን፤ አንድ ቀን ኢየሱስ ክርስቶስ ይመለስና ሕዝቡንም ከራሱ ጋር ያመጣቸዋል።

ይህ የሚሆነው መቼ ነው? ማንም ይህን ቀን ስለማያውቅ፤ «በዚህ ዕለት ነው» ማለቱ ስሕተት ነው። ጳውሎስ በቁጥር 15 እና 17 ላይ «እኛ» የሚለውን ተውላጠ-ስም መጠቀሙ፤ ጌታ ሲመጣ በሕይወት ለመቆየት ተስፋ ማድረጉን ያመለክታል። የሥነ-መለኮት ጠበብት ይህንን የክርስቶስን በቅርብ ጊዜ መመለስ አይቀሬነት የሚያስተምር ዶክትሪን ይሉታል። በቅርብ ጊዜ ሊሆን የሚችል የሚለው በማንኛውም ጊዜ ሊመለስ እንደሚችል ያሳያል። ክርስቲያኖች እንደመሆናችን፤ ምልክቶችን አንጠብቅም፤ ወይም ጌታችን ከመመለሱ በፊት ማንኛውም የተለየ ክስተት እንዲፈጸም አንሻም። እነዚህ ታላላቅ ክስተቶች የሚፈጸሙት «በድንገት፤ በቅጽበት ዓይን» ነው (1ኛ ቆሮ. 15: 52)።

ኢየሱስ ክርስቶስ በአየር ላይ የሚመለስ ሲሆን፤ እኛ የምንቀበለው እዚያው አየር ላይ ነው (ቁ. 17)። ወዲያውኑ፤ በሚሊዮን የሚቆጠሩ ሰዎች ከዓለም ላይ ይጠፋሉ። በአንድ የክረምት ወቅት የቤተ ክርስቲያኖችን የሽርሽር ፕሮግራም አስተባባሪ የሆነው ሰው፤ ዋናው ኃላፊ በሌለበት ወቅት «ንጥቀት» እንደተፈጸመ በማስመሰል ሁኔታዎችን አቀነባብሮ ነበር። ኃላፊው በተመለሱ ጊዜ፤ ማንም ሰው አልነበረም፤ ልብሶች ሰዎች አውልቀው የጣሉአቸው ይመስል በየሚዳው ላይ ተበታተኑዋል፤ የሞተሩ ጀልባ ያለነጂና ያለተሳፋሪዎች በሐይቅ ላይ ሲንሳፈፍ፤ በማዕድ ቤት ውስጥ ያለው መጥበቻና ብረትድስት ያለ አብሳይ ሲንቻቻ ተመለከቱ፤ ጥንቃቄ በተሞላበት የጊዜ ገደብ ከከተማ ያቃጨለው የስልክ ጥሪ፤ («ምንድን ነው የተፈጠረው? ምነው በዚህ አካባቢ ምንም ሰው አይታይም!» በማለት) በውጥረቱ ላይ ውጥረት ከመጨመር በቀር የረዳው ነገር አልነበረም። በመጨረሻም ኃላፊው፤ «ነገሩ እንደተፈጸመ መስሎኝ በእርግጥ ለጥቂት ጊዜ ደንግጩ ነበር» ብለዋል። እንግዲህ ይህ ክስተት ከደኅንነት ርቆ በጠፋው ዓለም ላይ ምን እንደሚያስከትል አስብ።

እኛ ክርስቲያኖች ብንሞትም በሕይወት ብንኖርም፤ አንድም ኢየሱስ ከእኛ ጋር ስለሚመለስ አለበለዚያም ለእኛ ስለሚመጣ፤ የምንፈራው ነገር የለንም። የመመለሱ እውነታ ለልባችን መጽናኛ ነው።

በትንሣኤ የሞቱ ክርስቲያኖች ይነሣሉ (4: 15-16)

ጳውሎስ የትንሣኤውን መሠረታዊ ትምህርት ለአቴና ፈላስፋዎች በሚሰብክበት ጊዜ ብዙዎቹ አፈዙበት (የሐዋ. 17: 32)። ለግሪኮች ትልቁ ምኞታቸው ከሥጋቸው መላቀቅ ነበር። ታዲያ ሐቁ ይህ ሆኖ ሳለ ሰውነቱን በትንሣኤ ዳግመኛ ለማግኘት የሚፈልግ ሰው ይኖር ይሆን? በተጨማሪ የሰውነቱ ክፍሎች ከበሰበሱና አፈር ትቢያ ከሆኑ ወዲያስ፤ ሰውነቱ ሊነሣ የሚችለው እንዴት ነው? በመሆኑም፤ በእነርሱ አመለካከት የትንሣኤው ትምህርት ሞኝነትና ጨርሶም ሊሆን የማይችል ነገር ነበር።

ኢየሱስ ክርስቶስ በአየር ላይ በደመና ሲመለስ፤ «በትእዛዝ በመላእክትም አለቃ ድምፅ ... በክርስቶስ የሞቱ አስቀድመው ይነሣሉ» (4: 16)። ይህም ማለት የሰውነትን ክፍሎች ዳግም ያገጣጥማል ማለት አይደለም፤ ትንሣኤ «ዳግም - ግንባታ» አይደለምና። ጳውሎስ በ1ኛ ቆሮንቶስ 15 ከቁጥር 35 ጀምሮ ስለ ትንሣኤ የሙግት አሳብ ያቀርባል። የሰውነት ትንሣኤ አንድ ተክል ከዘሩ እንደሚበቅል ዓይነት ስለመሆኑ

ያስረዳል። አበባው የተዘራው ዘር አይደለም፤ ይሁንና ከዘር እስከ ተክሉ ማበብ ድረስ ተከታታይ ደረጃዎች አሉ። ክርስቲያኖች የከበረውን የክርስቶስን አካል የሚመስል ክቡር አካል ይለብሳሉ (ፊልጵ. 3:20-21፤ 1ኛ ቆሮ. 15:47-58)። የሞተው አካል በመሬት ላይ የሚዘራው «ዘር» ሲሆን፤ የትንሣኤው አካል ከዚያ ዘር የሚመጣው አበባ ነው።

እንደ ዮሐንስ 5:28-29 እና ራእይ 20:1-6 የመሳሰሉ የመጽሐፍ ቅዱስ ክፍሎች ወደ ፊት ሁለት ትንሣኤዎች እንደሚኖሩ ያመለክታሉ። ኢየሱስ ክርስቶስ በአየር ላይ በሚገለጽበት ጊዜ፤ በእርሱ አምነው የዳኑትን ብቻ ወደ ራሱ ይጠራቸዋል። ይህም «የመጀመሪያው ትንሣኤ» ወይም «የሕይወት ትንሣኤ» ይባላል። በዘመናት መጨረሻ፤ እግዚአብሔር አዲስ ሰማይና ምድር ከመፍጥሩ ጥቂት ቀደም ብሎ ሌላ ትንሣኤ ይኖራል። ይህም «ሁለተኛው ትንሣኤ» ወይም «የፍርድ ትንሣኤ» ይባላል። በበኩሌም በእነዚህ ሁለት ትንሣኤዎች መካከል፤ በምድር ላይ ታላቅ መከራና የሺህ ዓመቱ መንግሥት እንደሚፈጸም አምናለሁ።

በጳውሎስ ዘመን፤ ፈሪሳውያን በሙታን ትንሣኤ ሲያምኑ፤ ሰዱቃውያን ግን አያምኑም ነበር (ዮሐዋ. 23:8)። ኢየሱስ የትንሣኤውን ዶክትሪን በማስተማር ሰዱቃውያንን አፋቸውን አስይዞአል (ማቴ. 22:23-33)። የብሉይ ኪዳን ቅዱሳት መጻሕፍት ይህንኑ ዶክትሪን አስተምረዋል [ኢዮብ 14:13-15፤ 19:23-27፤ መዝ. [16]:9-11፤ ዳን. 12:2]። ኢየሱስ ከሙታን የመነሣቱ ሐቅ የትንሣኤን መኖር ያረጋግጣል።

በዚህ የትንሣኤ ክስተት ውስጥ ሦስት የተለዩ ድምፆች ያስተጋባሉ፡- የጌታ ድምፅ፤ የመለከት ድምፅ፤ እና የመላእክት አለቃ ድምፅ። ኢየሱስ ክርስቶስ ልክ በአልዓዛር መቃብር ደጃፍ ላይ እንዳደረገው፤ «የትእዛዝ ድምፅ» ያሰማል (ዮሐ. 11:43)። «በመቃብር ያሉት ሁሉ ድምፁን የሚሰሙበት ሰዓት ይመጣል» (ዮሐ. 5:28)።

አንደኛ ቆሮንቶስ 15:52ም መመለሱን ከመለከት ድምፅ ጋር ያዛምደዋል። በአይሁድ ባህል መለከቶች ጦርነት ለማወጅ፤ ልዩ ጊዜያትንና ወቅቶችን ለማስታወቅ ሕዝብን ለጉዞ ለመሰብሰብ ያገለግሉ ስለነበር (ዘጉ. 10)፤ የአይሁድ ሕዝብ ከመለከት ጋር የቀረበ ዝምድና ነበረው። በሮም መንግሥት ደግሞ፤ የአንድን ታላቅ ሰው መምጣት ለማስታወቅ መለከቶች ይነፉ ነበር። እግዚአብሔር ለእስራኤል ሕግን ሲሰጥ፤ ከክስተቱ ቀደም ብሎ መለከት ተነፍቷል (ዘጸ. 19:18-20)።

የሊቀ-መልአኩ ድምፅስ ለምን አስፈለገ? በመጽሐፍ ቅዱስ ውስጥ የተጠቀሰው ብቸኛ ሊቀ-መልአክ ሚካኤል ሲሆን (ይሁዳ ቁ. 9)፤ ለእስራኤል ሕዝብ የተለየ አገልግሎት ያለው ይመስላል (ዳን. 10:21፤ ራእይ 12:7)። ዳንኤል 10:13 ከአንድ የሚበዙ ሊቃነ-መላእክት እንዳሉ ስለሚጠቁም፤ ይህ ድምፅ የሚካኤል ነው ለማለት አንችልም። ምንም ይሁን ምን፤ ኢየሱስ ክርስቶስ በሚመለስበት ጊዜ የመላእክት ሠራዊት የድሉ አብሣሪ ተካፋዮች ይሆናሉ።

ሞት የመጨረሻው ነገር እንዳልሆነ፤ ከክርስትና ዶክትሪን እንማራለን። መቃብር ፍጻሜ አይደለም። ሰውነት ወደ እንቅልፍ ሲገባ፤ ነፍስ ግን ከጌታዋ ጋር ለመሆን ወደዚያ ታቀናለች (ፊልጵ. 1:20-24)። ጌታ በሚመለስበት ጊዜ ግን ነፍስን ከራሱ ዘንድ በማምጣትና ሰውነትን በክብር በማስነሣት፤ ለዘላለም የክብሩ ተካፋይ እንዲሆኑ ነፍስንና ሥጋን አንድ አድርጎ ያቆማቸዋል። ይህም ሞትን በምንጋፈጥበት ጊዜ መጽናናትንና ዋስትናን ወደሚሰጠን ወደ አራተኛው ሐቅ ያመራናል።

ንጥቀት፡- በሕይወት ያሉ አማኞች ይነጠቃሉ (4:17)

«ንጥቀት» የሚለው ቃል «መያዝ፤ መውሰድ» ማለት ነው።

አንድ ጊዜ የግሪክ ሊቅ የሆኑት ዶክተር ኬነት ኤስ. ዊስት በዚህ ምንባብ ላይ ተመሥርተው በሚሰብኩበት ወቅት፤ በቁጥር 17 ላይ «መነጠቅ» ተብሎ የተተረጎመውን ቃል የተለያዩ የግሪክ ፍቺዎች ሲያብራሩ ሰምቻለሁ። እነዚህም ትርጉሞች እያንዳንዳቸው የጌታችንን መመለስ በሚያመለክተው ትምህርት ላይ የተለየ እውነት ይጨምራሉ።

«በፍጥነት ነጥቆ መውሰድ»፡- ይህ ፊልጵስ ኢትዮጵያዊውን ጃንደረባ ወደ ክርስቶስ ከመራው በኋላ፤ መንፈስ ቅዱስ «እንደነጠቀው» የሚያመለክት የሐዋርያት ሥራ 8:39 ትርጉም ነው። ጌታ በአየር በሚመለስበት ጊዜ፤ በሕይወት የምንኖር አማኞች ከዓይን-ቅጽበት በበለጠ ፍጥነት እንነጠቃለን። ይህም ማለት ሲመለስ ከፈቃዱ ውጭ ሆነን ላለመገኘት እያንዳንዱን ደቂቃ የጌታችንን መመለስ በተስፋ እየተጠባበቅን መኖር አለብን ማለት ነው (1ኛ ዮሐ. 3:1-3)።

«በጉልበት ነጥቆ መውሰድ» (ዮሐ. 6:15 ተመልከት)፡- ይህስ ሰይጣንና ሠራዊቱ ምድሪቱን ለቀን እንዳንሄድ እንደሚጥሩ የሚቻላቸውን ሙከራ ሁሉ ያደርጋሉ ማለት ይሆን? በበኩሌ አንዳንድ ቅዱሳን ከዓለም ጋር

በጥብቅ በመቆራኘታቸው፤ የግድ ተጐትተው መወሰድ ይኖርባቸዋል የሚል አሳብ እንዳልሆነ አምናለሁ። ሎጥ ከሰዶም እንደወጣው፤ እነዚህም ቅዱሳን ከአበሳ ይድናሉ (ዘፍ. 19:16)።

«ለራስ መውሰድ»፡- ይህ ጌታችን የራሱን ሙሽራ ለመውሰድ በሚመጣበት ጊዜ የሚሆነውን የንጥቀት ሁኔታ፤ ከጌታ ባለቤትነት አንጻር ያሳየናል።

«ወደ ሌላ ስፍራ መጓዝ»፡- ጳውሎስ ሰማያዊ ጉብኝቱን በሚገልጽበት ጊዜ በዚህ ቃል ተጠቅሟል (2ኛ ቆሮ. 12:1-4)። ኢየሱስ ክርስቶስ የሄደው ስፍራ ሊያዘጋጅልን ሲሆን (ዮሐ. 14:1-6)፤ በሚመለስበት ጊዜ ወደ ከበረው ስፍራ ይወስደናል። በዓለም መናኞችና እንግዶች ነን። እውነተኛው ዜግነታችን በሰማይ ነው (ፊልጵ. 3:20-21)።

«ከአደጋ መዳን»፡- የሐዋርያት ሥራ 23:10 ተመልከት። ይህም ቤተ ክርስቲያን ከእግዚአብሔር ዘንድ በዓለም ላይ ከሚመጣው ታላቅ የመከራ ጊዜ ቀደም ብላ እንደምትወሰድ ያመለክታል። አንደኛ ተሰሎንቄ 1:10 እና 5:9 ይህንኑ በግልጽ የሚናገሩ ይመስላል።

ለመሆኑ ደኅንነትን ያልተቀበለው ዓለም በንጥቀት ጊዜ ምን እንደተፈጸመ ያውቅ ይሆን? ያልዳኑትስ ሰዎች፤ ጩኸቱን፤ ድምፁንና መለከቱን ይሰሙ ይሆን? አንደኛ ቆሮንቶስ 15:22፤ ይህ በድንገት ከመፈጸሙ የተነሣ በዓይን-ቅጽበት ውስጥ እንደሚከናወን ይናገራል። ጩኸቱ፤ ድምፁና መለከቱ ለእግዚአብሔር ሕዝብ ስለሆነ፤ የማያምኑ ሰዎች ይሰሙታል ብሎ ለማመን የሚያበቃ ምክንያት የለም። ከሰሙም፤ ትርጉም የማይሰጥ ድምፅ ብቻ ይሰማሉ (ዮሐ. 12:27-30 ተመልከት)። በሚሊዮን የሚቆጠሩ ሰዎች ዓለምን ከመቅጽበት ለቀው ስለሚወጡ፤ ሥርዓት-አልበኝነትና ትልቅ ጭንቀት እንደሚፈጠር አይጠረጠርም። የመጽሐፍ ቅዱስን ትምህርት ከሚያውቁት በቀር፤ ዓለም በሆነው ነገር በአድናቆት ትሞላለች።

ዳግም-ግንኙነት፡- የክርስቲያኖች ለዘላለም ከጌታ ጋር መሆን (4:17-18)

ጌታ እኛን ለመውሰድ ሲመጣ፤ እኔና አንተ ጌታን በአየር ላይ በአካል እንቀበለዋለን። «እንቀበለዋለን» ተብሎ የተተረጎመው የግሪክ ቃል፤ አንድን ንጉሥ ወይም በጣም ትልቅ ሰው የመቀበልን ወይም የመገናኘትን አሳብ ያሳያል። እዚህ በምድር ላይ ከክርስቶስ ጋር በእምነት

ተመላልሰናል፤ በአየር ላይ ግን «እርሱን እንዳለ እናየዋለንና» እርሱን እንመስላለን (1ኛ ዮሐ. 3: 1-2)። ይህ ምንኛ የሰመረ ግንኙነት ይሆን!

የከበረ አካል ስለሚኖረን፥ ግንኙነቱም የከበረ ይሆናል። ኢየሱስ እዚህ በምድር ላይ በነበረ ጊዜ፥ አንድ ቀን ከብሩን እድንመለከትና የክብሩ ተካፋዮች እንድንሆን ጸልዮአል (ዮሐ. 17: 22-24)። ዛሬ የምንቀበለው መከራ፥ እርሱ በሚመለስበት ጊዜ ወደ ክብር ይለወጣል (2ኛ ቆሮ. 4: 17-18፥ ሮሜ 8: 17-19)።

ከጌታ ጋር ለዘላለም ስለምንኖር፥ ዘላለማዊ ግንኙነት ይሆናል። የተስፋ ቃሉ፥ «እኔ ባለሁበት እናንተ ደግሞ እንድትሆኑ ሁለተኛ እመጣለሁ ወደ እኔም እወስዳችኋለሁ» የሚል ነበር (ዮሐ. 14: 3)። የመቤዠት ግቡ እኛን ከፍርድ ማዳን ብቻ ሳይሆን፥ ዳሩ ግን እኛን ወደ ክርስቶስ ማድረስ ነው።

ከጌታ ጋር መገናኘታችን ፍርድ የመቀበያ ጊዜም ነው። ይህም «የክርስቶስ የፍርድ ወንበር» በመባል ይታወቃል (ሮሜ 14: 10 እና 2ኛ ቆሮ. 5: 10)። «የፍርድ ወንበር» ተብሎ የተተረጎመው የግሪክ ቃል «ቤማ»፥ የአሎምፒክ ዳኞች አክሊሎችን ለውድድሩ አሸናፊዎች የሚሸልሙበትን ስፍራ ያመለክታል። በሥራዎቻችን ላይ ፍርድ ይተላለፍና ሽልማቶችም ይሰጣሉ (1ኛ ቆሮ. 3: 8-15)።

የክርስቶስ የፍርድ ወንበር በራእይ 20: 11-15 ውስጥ ከተገለጸው የነጭ ዙፋን ፍርድ ጋር መምታታት የለበትም። እነዚህን ሁለት አስፈላጊ ክስተቶች እንደሚከተለው ማነጻጸር ይቻላል፡-

<u>የክርስቶስ የፍርድ ወንበር</u>	<u>የነጭ ዙፋን ፍርድ</u>
- አማኞች ብቻ ይቀርባሉ	- የማያምኑ ሰዎች ብቻ ይቀርባሉ
- ወዲያው ከንጥቀት በኋላ ይፈጸማል	- ከሺህ ዓመቱ መንግሥት በኋላ ይፈጸማል
- ለአገልግሎት የሚሰጡ ሽልማቶችን ይወስናል	- የፍርድን መጠን ይወስናል

በንጥቀት ከጌታችን ከኢየሱስ ክርስቶስ ጋር መገናኘት ብቻ ሳይሆን፥ አስቀድመው ከሞቱት አማኝ ወዳጆቻችንና ዘመዶቻችን ጋርም ዳግም አብረን እንኖራለን። «ከእነርሱ ጋር» የሚለው ታላቅ የመጽናኛ ቃል ነው። ሞት ከፍተኛ የመለያያ ግድግዳ ሠሪ ቢሆንም፥ ኢየሱስ ክርስቶስ ግን ከሞት በኋላ ታላቁን የእርቅ ድልድይይዘረጋል።

መጽሐፍ ቅዱስ የዚህን ዳግም-ግንኙነት ዝርዝር ጉዳዮች ሙሉ በሙሉ አይገልጽም። ኢየሱስ የመበለቲቱን ልጅ ከሞት ባስነሣው ጊዜ፣ በፍቅር «ለእናቱ ሰጣት» (ሉቃስ 7:15)። ይህም ጌታ የፈራረሱትን የቤተሰብና የጓደኝነት ግንኙነቶች ዳግም ወደ አንድነት የማምጣት አስደሳች አገልግሎት እንደሚኖረው ይጠቁማል።

የጌታ መልክ ባንጸባረቀበት ተራራ ላይ፣ ሦስቱ ደቀ መዛሙርት ኤልያስንና ሙሴን አውቀው ለይተዋል (ማቴ. 17:1-5)። በመሆኑም ያለጥርጥር ቅዱሳን በክብር እርስ በርሳቸው ይተዋወቃሉ ማለት ነው፤ ከዚያን በፊት አይተናቸው የማናውቃቸውን አማኞች ሳይቀር እናውቃለን። «ዛሬስ በመስተዋት በድንግዝግዝ እንደምናይ ነን በዚያን ጊዜ ግን ፊት ለፊት እናያለን፤ ዛሬስ ከእውቀት ከፍሎ አውቃለሁ በዚያን ጊዜ ግን እኔ እንደ ታወቅሁ አውቃለሁ» (1ኛ ቆሮ. 13:12)።

በቀጣዩ ምዕራፍ ውስጥ ጳውሎስ ይህንን የዳግም ምጽአት ትምህርት ከማያምኑ ሰዎች ጋር እንዳዛመደው እንመለከታለን። ይሁንና አሁን እዚህ ላይ ቆም ብለን ጌታን ለመገናኘት መዘጋጃታችንን ለማወቅ ልባችንን ብንመረምር መልካም ነው። የጥሩ ክርስቲያን አንደኛው ምልክት ምጽአቱን በጉጉትና በናፍቆት መጠበቁ ነው (1ኛ ተሰ. 1:10)። በጌታ እያደግን ስንሄድ የእርሱን መገለጥ መናፈቅና መጠባበቅ ብቻ ሳይሆን፣ ቶሎ መድረሱንም እንወዳለን (2ኛ ጢሞ. 4:8)። በእርሱ ይህ ተስፋ ስላለን፣ በመገለጡ እንዳናፍር ሕይወታችንን በንጽሕና እንመራለን (1ኛ ዮሐ. 2:28-3:3)።

ፈሪሃ-እግዚአብሔር የነበራቸው የፕሬስቢቴርያን ሰባኪ ርበርት ሙሬይ ማክፔይን፣ አድማጮቻቸውን፣ «ክርስቶስ ዛሬ የሚመለስ ይመስላችኋልን?» ብለው ይጠይቁ ነበር። ብዙዎቹ፣ «አይ፣ ዛሬስ አይመጣም» ብለው ይመልሳሉ። ከዚያም ማክፔይን፣ «እንግዲህ ወዳጆቼ ሆይ፣ ተዘጋጅታችሁ ኑሩ፣ ክርስቶስ እናንተ በማታስቡበት ሰዓት ይመጣልና» (ሉቃስ 12:40) በማለት ይመልሳሉ።

ሞት የሕይወት እውነታ ነው። ከሞት የምናመልጥበት ብቸኛው መንገድ፣ ኢየሱስ ክርስቶስ በሚመለስበት ጊዜ በሕይወት መቆየት ነው። ሞት የታወቀ ቀጠሮ እንጂ፣ ድንገተኛና ያልተለመደ ነገር አይደለም፤ «ለሰዎችም አንድ ጊዜ መሞት ከእርሱ በኋላም ፍርድ እንደ ተመደበባቸው» ይላል (ዕብ. 9:27)። ዛሬ ብትሞት፣ ነፍስህ ወዴት ትሄዳለች?

አንድ ጊዜ በዊንድዘር ሕንፃ አቅራቢያ በሚገኘው አንድ የቆየ የእንግሊዞች መካነ መቃብር ውስጥ በቆመ ሐውልት ላይ መስህብነት ያለው ጽሑፍ ተቀርቦ አይቼ ነበር፤ እንዲህም ይላል፡ -

ወዳጄ፡

በዚህ ስታልፍ ቆም ብለህ አስብ
በአንድ ወቅት እኔም እንዳንተው ነበርሁ
አንተም አንድ ቀን እንደ እኔው ታልፋለህ
ተዘጋጅ ወዳጄ - እኔን ለመከተል!

ይህንን ያነበበ አንድ ጐብኚ ቀጣዮቹን ስንኞች እንዳከለበት ሰምቻለሁ፡ -

የሄድህበትን መንገዱን ሳላውቀው፡
አንተን ለመከተል እንደምን ልከጅል!

ሆኖም እኛ ክርስቲያኖች ከኢየሱስ ክርስቶስ ትንሣኤና ከመመለሱ ተስፋ የተነሣ፤ አስደናቂ ዋስትናና ተስፋ አለን።

አንተስ ዛሬ ይህ ተስፋ አለህ?
የትኛውንስ መንገድ ይዞህ እየሄድህ ነው?